

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΦΡ. 20

Διευθυντής και έκδοσις
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά των σταθμών Σιδ. Ἀθην. Πειραιώς

Η ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Οὐδὲν ἐν τῷ σύμπαντι ἀκίνητεϊ.

Τὸ πᾶν εὐρίσκεται ἐν ἀενάῳ κινήσει.

Ἡ Γῆ περὶ ἑαυτὴν στρέφεται ἐν διαστήματι 24 ὥρων. ἡ δὲ Σελήνη περὶ ταύτην εἰς 27 ἡμέρας. Ἡ γῆ οὖν ταύτη διατρέχει τροχιάν, ἧς κέντρον εἶναι ὁ ἥλιος, ἐν 365 ἡμέραις. Ἐκαστος πλανήτης διατρέχει ἐπίσης περὶ τὸν ἥλιον τροχιάν ἀνάλογον τῇ ἀποστάσει του, τοῦ πλησιεστέρου Ἑρμοῦ συμπληροῦντος ταύτην ἐν 88 ἡμέραις. τοῦ δὲ ἀπωτέρου Ποσειδῶνος ἐν 165 ἔτεσιν.

Ὁ ἥλιος περὶ ἑαυτὸν στρέφεται ἐν 25 1/2 ἡμέραις ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολάς, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τῆς περιόδου ὄλων τῶν πλανητῶν αὐτοῦ. Ἐκτὸς τούτου, μετατοπιζόμενος βαδίζει καὶ οὗτος ἐν τῷ κενῷ, μεθ' ἑαυτοῦ παρασύρων ὀλόκληρον τὸ πλανητικὸν σύστημα. Ἐν τῇ περὶ τὸν ἥλιον ἐνιαυσίῳ κινήσει αὐτῆς, ἡ Γῆ διατρέχει 644,000 λεύγας καθ' ἡμέραν. Ἐκαστος δὲ πλανήτης βαδίζει δι' ἀναλόγου κινήσεως τῆς τε ἀποστάσεως αὐτοῦ καὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἔχει νὰ διατρέξῃ ἐν τῇ περιόδῳ αὐτοῦ.

Ἡ τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ συστήματος αὐτοῦ ἐν τῷ κενῷ ταχύτης εἶναι 60 ἑκατομμυρίων λευγῶν κατ' ἔτος. Οὕτως ἀπὸ τῆς ὑπάρξεως αὐτοῦ πορεύεται διευθυνόμενος κατὰ τὸ πᾶν πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Ἡρακλέους.

Ἡ ταχύτης αὕτη κατὰ τὰ μέτρα ἡμῶν εἶναι σημαντικῆ, ἀλλὰ τὸ κενὸν εἶναι τοσοῦτον μέγα, ὥστε ὑποτιθεμένου, ὅτι κατ' εὐθείαν γραμμὴν πρὸς τὸν Ἡρακλέα πορεύεται, μετὰ ἑκατομμύριον ἐτῶν, δὲν θὰ φθάσῃ οὐδένα ἀστέρα τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ἡρακλέους, διότι ἵπανται οὗτοι εἰς 60,000,000,000,000 λευγῶν ἀπόστασιν.

Ἐκαστος ἀστήρ καὶ ἕκαστος ἥλιος συνοδεύμενος ἐκ τοῦ ἑαυτοῦ πλανητικοῦ συστή-

ματος, οὕτω πορεύεται ἐν τῷ κενῷ. Καὶ οὕτω διὰ τῆς ταχείας ταύτης κινήσεως ὄλων τῶν ἀστέρων τοῦ ἀπέριου, ἴστανται ἐν ἰσορροπία, μακρὰν οἱ μὲν τῶν δέ, συγκρατούμενοι ὑπὸ τῆς παγκοσμίου ἔλξεως. Διὰ τῆς κινήσεως δὲ ταύτης ζῶσιν. Ὁ ἥλιος ἡμῶν εἶναι εἰς ἐκ τῶν ἀστέρων ὁ ἥττον ταχέως ἱπάμενος.

75,000,000 ἥλιοι ἀποτελοῦσι τὴν σωσίαν τῶν ἀστέρων, ὧν ἕκαστος ἔχει ποικίλον σύστημα καὶ διάφορον ἀνθρωπότητα τῆς ἡμετέρας.

Ἐν τῷ ἐφ' ᾧ κατοικοῦμεν πλανήτη, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου εἶναι λευκόν, ἡ μέση ἐτησία θερμότης του ὑπερβαίνει τοὺς 30 βαθμοὺς ἑκατονταβάθμου. Τὸ ἔτος διαρκεῖ 365 ἡμέρας καὶ ἡ ἡμέρα 24 ὥρας. Ὁ ἄνθρωπος ἔχει μόνον βάρος 60 χιλιογρ. καὶ ἀνάστημα 5 ποδῶν καὶ 3/4, κέκτηται 36 1/2 βαθμῶν ζωϊκὴν θερμότητα, ζῆ κατὰ μέσον ὄρον 39 ἔτη καὶ ἀναφύεται κατὰ λόγον τριῶν γεννεῶν κατὰ αἰῶνα.

Ἐπὶ ἄλλου κόσμου τὸ τοῦ ἡλίου φῶς εἶναι κυανοῦν, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλο χρῶμα. Ἡ μέση θερμότης του εἶναι 50 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Τὸ ἔτος εἶναι 60,000 ἡμερῶν καὶ ἡ ἡμέρα 7 ὥρων. Ὁ ἄνθρωπος βαρύνει 1,500 κοιλόγρ. καὶ ἔχει ὕψος 50 μ. αἰσθάνεται κυκλοφορίαν αἵματος ἐν ταῖς ἀρτηρίαις του, εἶναι δὲ πολὺ ψυχρότερον τοῦ πάγου καὶ ζῆ τέσσαρας αἰῶνας κατὰ μέσον ὄρον.

Ἐπὶ ἄλλου κόσμου, ἐξ ἐναντίας, ὑπάρχουσι τρεῖς ἥλιοι, δύο ἐρυθροὶ καὶ εἰς κυανοῦς, 12 σελήναι διαφόρων χρωμάτων. Ἡ θερμοκρασία τοῦ αἵματος εἶναι 300 βαθμῶν καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁμοιάζει μὲ σφαῖραν ἀτμώδη ἱπταμένην καὶ κολυμβῶσαν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ, ὡς φυσάλις ἐκ σάπωνος. Ὑλαί, βάρη, πυκνότης, θερμότης, φῶς, ἔτη, ἐποχὴ, μέτρον κτλ. καὶ ἐν γένει ὅλα τὰ στοιχεῖα διαφέρουσιν ἐν τῇ ἀπέριῳ διαφορᾷ τῶν συστημάτων τῶν κόσμων.

ΔΟΓΜΑ ΔΙΪΣΜΟΥ
ΕΝ ΤΩ ΣΥΜΠΑΝΤΙ ΚΑΙ ΤΩ ΑΙΣΜΩ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗ
(Συνέχεια ἀριθ. 5).

VII

Ἐάν ἡ πρόοδος εἶνε ὁ νόμος τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἡ ἐπιστήμη ὀφείλει μακρὰν παντὸς ἐγνώσκειν τοῦ πέθου τὴν ἀνθρωπίνην διάνοιαν, ἐξηγοῦσα τὴν τε σύνθεσιν τῶν ὑλικῶν ὄντων καὶ τὴν ἀρμονίαν τοῦ προσπίπτοντος ἐν γένει κόσμου.

Τινὲς τῶν ἀρχαίων ὑπέθεσαν, ὅτι εἰς ἕκαστον μέρος ὕλης ἐγκραταιθεῖα τις δύναμις, δι' ἧς συνάπτονται ταῦτα εἰς ἓν ὅλον καὶ ὅτι οὕτω ἡ γῆ τε καὶ πάντα τὰ οὐράνια σώματα δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μετέχοντα θεότητος καὶ μορίων τῆς θεότητος. Οἱ ἐκ τῶν Πυθαγορείων ναμάτων ἀρῶμενοι τὰς τοιαύτας δοξασίας, ὑποθέτουσι τρεῖς ἀρχαί Θεόν, ὕλην καὶ ἰδέαν καὶ Θεὸς μὲν εἶνε ὁ νοῦς, ὕλη δὲ τὸ υποκείμενον καὶ ἰδέα οὐσία τις ἀσώματος, περὶ ἧς ὁ Πλάτων ἐν Τιμαίῳ ἀποφαίνεται δεγόμενος «καὶ νόμον ἀκόλουθον τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, καθ' ἣν διεξάγεται τὰ γινόμενα». Ἐν τῆς εὐχαιρίας ὁμῶς, μεθ' ἧς διὰ κτηνῆματος ἀποχωρίζονται τὰ μικρὰ στερεὰ σώματα, καταφαίνεται ἀριθμητικῶς ὅτι οὐδεμίαν τοιαύτης θείας μετέχουσι δυνάμει καὶ ἀπόδειξις ὅτι ταῦτα οὐδέλλως τείνουσι νὰ συννωθῶσι καὶ πάλιν. Ὡς δὲ ὁ κατασυντριβὴς λίθος μένει συντετριμμένος, οὕτω καὶ ὁ ἀποκοπιεὶς κλάδος τοῦ δένδρου διαμένει ἀποκεκομμένος. Ἀμφοτέρων ὑποταχθέντων εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ἐπιταί ἀναγκαίως, ὅτι οὐδεμίαν θεία δύναμις ἐμφυλοχωρεῖ ἐν τῇ ὕλῃ, διότι τὰ μέρη ταύτης εἰσὶν ἀδρανῆ καὶ ἀμοιρα κινήσεως. Ἀφ' οὗ δὲ οὐδεμίαν θεία δύναμις ἐδρεύει εἰς τὰ ὑλικά μέρη τῆς ἡμετέρας γῆς, ἐπιταί ἀναγκαίως ὅτι οὔτε εἰς ὅμοια σώματα ἐνυπάρχει τοιαύτη, οὔτε ἐτέρω τις παρ' ἄλλοις μὲν μὲσον αἰθέριον καλουμένη, ὑπὸ δὲ τῶν ἐπαδῶν τοῦ Σπινόζα θεωρουμένη ὡς «νόησις ἀπειρος ἐνυπάρχουσα ἐν μιᾷ οὐσίᾳ, ἧς τὰ φαινόμενα εἰσὶ διαθεσίαι τῆς ἀκηράτου φύσεως» (Σπινόζ. Ἡθικ. Μέρ. α. Πρωτ. Ε' καὶ στ' καὶ Μέρ. δ'. Πρωτ. α. καὶ ε').

Ἐντεῦθεν ἐξετάζοντες τὰ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἀνάλογα πράγματα καὶ συμπεριεχόμενα, παρατηροῦμεν ὅτι οὔτε λάμψις, οὔτε θερμότης, οὔτε ἡ ἐν τῷ ἀπείρῳ κινήσις τῶν σωμάτων, ἐπιτεροῦντων διὰ τῆς

ἐλπίως ἐτέρου νόμου τῆς φύσεως, προϋποθέτει ἐμφυλοχωροῦσαν καὶ ἐνυπάρχουσαν θείαν τινὰ δύναμιν Ὡς δὲ πᾶν τὸ ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου κατακείμενον ὑποτάσσεται εἰς τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα, οὕτω τῶν τε ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐτεροφώτων σωμάτων, διατηρουμένων εἰς τὴν φαίνονται ἡμῖν θέσιν δι' ἴσης τινὸς ἀπανταχόθεν ἐλπίως καὶ τῶν ἡλίω φαινόμενων ἡμῖν μικροτέρων τοῦ ἡμετέρου, περὶ ὧν ὡς περὶ ἄξονα φέρεται τὸ προσπίπτον πλανητικὸν σύστημα, ἐνεκεν τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀποστάσεως, πάντοτε καὶ ὑπὸ πᾶσαν περίπτωσιν ἢ μὲν κανονικότης τῆς κινήσεως αὐτῶν προϋποτίθησι σχέδιον διατάξεως, τοῦτο δὲ **ΛΟΓΟΝ** διατάξαντα, λογικὸν πνεῦμα σχεδίασαν, ἐπιτεροῦσαν καὶ κανονίσαν τὸ σχέδιον.

Ἄλλ' ἂν ἡ ἀστρονομία ἐθεωρήθη διὰ τε τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ ὕψος τῶν ἐρειφῶν αὐτῆς, ὡς ἡ ὑπάτη ἐν τῇ τάξει τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἡ γεωλογία ὁμῶς παρέσχεν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος διδάγματα ἴσους ὑπερέχου σπουδαιότητος καὶ ἀξίας, ὥστε ἐξ αὐτῆς κατανοοῦμεν τὴν θείαν εἰδικὴν πρόνοιαν, ἀβρὰν ἀγαθότητα καὶ εὐσπλαγγίαν πρὸς τὰ δημιουργηθέντα πλάσματα.

Ἡ ἐπαγωγὸς αὕτη ἐπιστήμη ἐντὸς τῶν εὐρυχωρῶν καὶ ἐρήμων ἐρειφῶν εἰσδύουσα τῶν πρωτογόνων κόσμων, ἀνήγαγε τὰ πολυσπερή καὶ συγκεχυμένα αὐτῶν στοιχεῖα εἰς σύστημα καὶ τάξιν καὶ ἠδυνήθη διὰ τῶν παλαιῶν αὐτῶν λίθων ν' ἀναγεῖρη εἰσαδόμημα, ἐπιτεροῦν τὴν ἀλήθειαν τοῦ συγγραφῆως τῆς Γενέσεως καὶ ν' ἀνακηρύξῃ τὴν αὐθεντίαν τοῦ ὄλου κανόνος τῆς Γραφῆς, δι' ἧς ὁ ἀνθρώπος ἐν τῆς κένως καὶ τῆς σποδοῦ τῆς ταπεινῆς αὐτοῦ καταστάσεως, ὑφῶται πρὸς τὸ Φῶς τῆς ζωῆς καὶ ἐνοεῖ τὸ περὶ γενικῆς προνοίας δόγμα. Ἄλλ' ἡ κατὰ γράμμα πίστις εἰς τὴν ἰουδαϊκὴν κοσμογονίαν, βεβαιούται ἐκ πάσης ὁμοταξίας τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ζήσαντων ὄντων ἢ κινήθέντων ἐν τοῖς ὕδασι τῆς ὑδρογείου σφαίρας, κηρυττόντων ἐκ τῶν λιθίνων αὐτῶν τάφων εἰς γκῶσσαν ὅτι ὁ Daubney διὰ χημικῆς ἀναλύσεως ἀποδεικνύει ὅτι ὀξυφώσφορον, ἢ ἀληθῆς ἐνδειξις προγενεστέρως ζωῆς, δυσκόλως δύναται ν' ἀνακαλυφθῇ ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις ἐκείνοις πετρώμασι καὶ περὶ ὧν ἄφθονον ἐν τοῖς γεωτέροις καὶ ὄρυκτοφόροις στρώμασι καὶ δι' ὧν ἀποκαλύπτονται κινήσεις καὶ παραγῆς κατὰ τὰς ἀρχαίας ἐκείνας γεωλογικὰς περιόδους ὡς ἀσυνδιδάκτους πρὸς τὴν ὑπαρξὴν οἰουδῆποτε εἰδούς ὀργανικῆς ζωῆς (1). Ἡ ρῆσις αὕτη, εἰ-

1) Κατὰ Ἰερικιὴλ (ΑΖ' 6, 8) ἡ ζωὴ ἀνεγέρθη μετὰ τὴν παροῦσιν τοῦ Πνεύματος. Ἐν τῷ βιβλίῳ Ἰωβ (πρὸς 13, 14) εὐρίσκουμεν τὸ πνεῦμα Αὐτοῦ οὐρανοῦ ἐστερέωσαν καὶ ἀλλοχοῦν Πνεῦμα Θεοῦ τὸ ποιῆσαν μεν (Ἰωβ λγ' 4).

καὶ ἡ κλειὴ ἢ διανοίγουσα τὴν μεταξὺ γραφῆς καὶ γεωλογίας ὑπάρχουσαν ἁρμονίαν, ὅτι ὁ πλανήτης ἡμῶν ἐστὲρθε ζωϊκῆς ἢ φυσικῆς ζωῆς καὶ ὅτι Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο (1) ἐπάνω τοῦ ἀλλοχοῦ ἔργου τῶν ὕδατων.

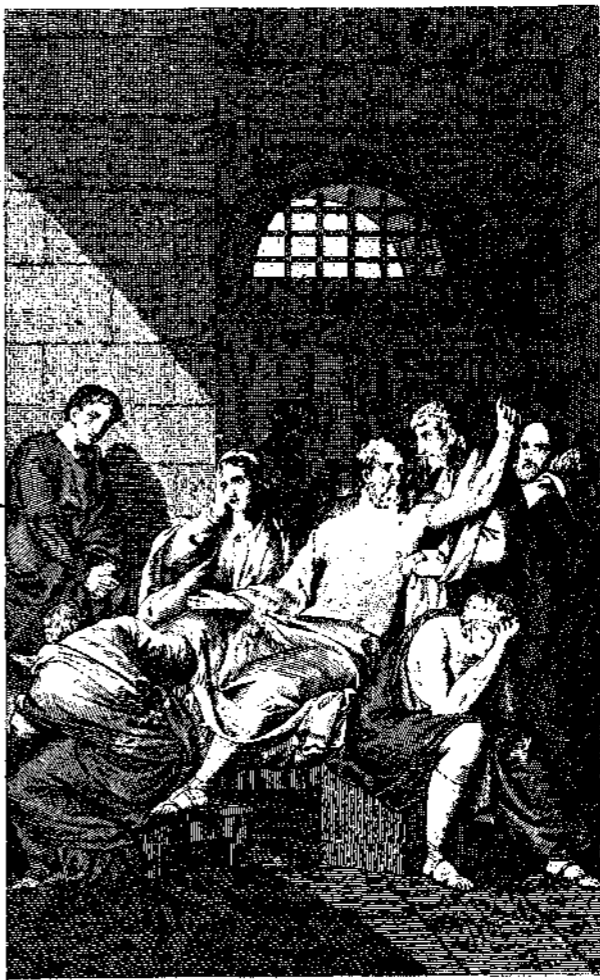
γῆσαν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνθρώπινον μορφήν τὴν ζωῆν; Ἀνωτέρω εἶδομεν, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα δεσπόζει τῆς ἀναισθητοῦ ὕλης καὶ διαπλάσσει, ὡς βούλεται, αὐτήν. Ἄλλ' ὑπὸ τίνα δεσπόζουσαν δύναμιν ὑπόκειται ἄρα αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος; Ἰπάρχει λοιπὸν λογικὴ τις δύναμις ἀνωτέρα καὶ ὑπερέχουσα τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καὶ ὁ ἀνθρώπος ὑπερέχει τῆς ὕλης. Ἰπάρχει **ΝΟΥΣ** διήκων διαπαντὸς τοῦ ὕλικου κόσμου μὴ συγγεόμενος μετ' αὐτοῦ. Διὰ τῆς βουλήσεως τοῦ νοῦς τούτου ἡμῖς τε καὶ ἅπαντα τὰ ὄντα ἐλάβομεν ὑπαρξιν.

VIII

Ὡς εἶδομεν, ἡ ὕλη, ἐφ' ὅσον εἶνε ἡμῖν γνωστή, ὑπάρχει βαρεῖα, ἀδρανῆς καὶ ἀναίσθητος, λαμβάνουσα κινήσιν καὶ σχῆμα μόνον κατ' ἀνωτέρας τινὸς λογικῆς δυνάμεως. Ποία ὁμῶς εἶνε ἡ δύναμις ἐκείνη παρ' ἧς ἐλάβον τὰ ἐν τῷ ἀπείρῳ σώματα τὴν κινήσιν τῶν, τὰ φυσικὰ καὶ τὰ ζῶα τὸν διοργανισμὸν τῶν;

Ἰδοῦ τὸ ὕψος τοῦ θέματος καθ' ἃ ἰδόντες τί δὲν εἶνε θεῖον θέλομεν ἤδη πραγματευθῆ τί εἶνε τὸ θεῖον.

Ὁ ἀνθρώπος ἐξάγων ἀπὸ τῆς γῆς τὸ μέταλλον ἀναλύει, σφυρηλατεῖ καὶ δίδει εἰς αὐτὸ οἰουδῆποτε σχῆμα. Ὅπως ὁ λίθος ἀποτέμνεται ἐκ τῶν λατομείων καὶ ὑπὸ τὴν ἐργασίαν τῆς ἀνθρωπίνου χειρὸς λαμβάνει τὰ περικαλλέστατα σχῆματα. Ἄλλ' ὁ ἀνθρώπος μεθ' ἑλᾶς τὰς θαυμασίους τοῦ πνεύματος τοῦ δυνάμεις, ἀδυνατεῖ νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὸ ἀγαλμα. Ποῦ λοιπὸν ἐφείλομεν ν' ἀναζητήσωμεν τὴν γλυπτικὴν καὶ πλαστικὴν ἐκείνην δύναμιν τὴν χορη-

Ο ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΘΗΣΚΩΝ ΚΗΡΥΣΣΕΙ ΤΟ ΕΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΔΙΪΣΜΟΥ

1) Κατὰ τὸν Ἰερικιὴλ ἡ λέξις Π Θ Π Τ Ω μεταγεγεῖσται εἰς τὴν ἡμετέραν διὰ τοῦ «ἐπεφέρετο» παρῆγαται ἐκ τοῦ Π Θ Π κ τ ν ε ἰ θ σ α ι με τ ᾱ φ ἰ λ τ ρ ο υ (ἐν συζυγίᾳ Piel) ἐπιτάξιν λεογὰ ὡς ἀετοῦ, σκεπάζει: νοσοῦν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τοῖς νοσοῦσι αὐτοῦ ἐπεπόγγασα (Δευτερονόμ. 10' 11). Εἶνε δὲ ἐν χρήσει μεταφορικῶς, ὅτι τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐπώαζεν ἐπὶ τοῦ ἀσηματιστοῦ ὄγκου τῆς γῆς θ ἄ λ π ο ν καὶ ζ ω ο γ ο υ ο ὦ ν αὐτόν. Συμφεῖ τούτοις Βασιλείος ὁ μέγας ἀποφαίνεται ὅτι οὗτο ἔπεφ ἔρε τ ο εἰρηγοῦν καὶ ἄντι τοῦ συν ἔ θ α λ π ε καὶ ἐξωγοῦναι τὴν τῶν ὕδατων φύσιν κατὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἐπιταξίσεως Ἰερικιὴλ καὶ ζωϊκῆν τινὰ δύναμιν ἐκείνην τοῦ ὑποκαταπομιεῖται (ὄμιλ. Β', εἰς τὴν Ἑξαήμερον). Ἐπίσης Θεοδόμητος ὁ Κύριος ἐπίσκοπος φαίνεται ἐκλάθων τὴν περίοδον ταύτην εἰς τὴν αὐτὴν ἔνοια «τίσιν δοκεῖ τὸ πανάγιον Πνεῦμα ζωογονοῦν τῶν ὄντων τὴν φύσιν» (Ἀπόκρισις εἰς τὴν ἡ' ἐρώτησιν). Ἄλλ' τῆς Ἑβραϊκῆς ταύτης λέξεως ἐρμηνευτὴν εὐρίσκουμεν τὸν φιλοσόφον λέγοντα «ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν (τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀπαριθμουμένων ζῶων) καὶ ἐκλείψουσι εἰς τὸν χῶν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν». Ἐξαποστελεῖς τὸ Πνεῦμα σου καὶ κτισθήσονται καὶ ἀνακαινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς» (ψαλμ. ργ' 29, 30 ἰδὲ καὶ ψαλμ. λδ' 6.).

τος, οὕτω καὶ ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μικρὸς διάκοσμος προϋποτίθησι Δύναμιν, ἐγκαθιστώσαν τὴν εἰρήνην, γαλήνην καὶ ἀρμονίαν τοῦ εὐγενοῦς, καλοῦ καγαθοῦ χαρακτῆρος. Ἡ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ αὕτη δύναμις πάντως εἶνε εἰκὼν καὶ ὁμοίωσις τοῦ αἰωνίου Λόγου. Ὅπως δὲ ὁ αἰώνιος ἐκεῖνος Λόγος, οὕτω καὶ ὁ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ Λόγος ὕφίσταται, μὴ συγγεόμενος μετὰ τῆς ὕλης. Ὁ Λόγος οὗτος διίσταται πρὸς τὸ θυμικὸν τῆς ζωῆς, ὡς ὁ ἀνθρώπος διακρίνεται τῶν λοιπῶν ζῶων διὰ τῆς Λογικῆς γλώσσης. Ὁ Λόγος λοιπὸν οὗτος, ὡς ἀπεικόνισμα τοῦ δημιουργοῦ, εἶνε ἐν ἀθάνατον. Ἐπομένως ἡ ἐν τῷ εὐθράστῳ καὶ φαρτῷ τοῦ ἀνθρώπου σώματι ἐγκατοικοῦσα Λογικὴ Δύναμις ἔχει ἅπαντα τὰ πρόσοντα, ὅπως ἐπιζῆσῃ καὶ μετὰ θάνατον τοῦ σώματος.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου οἱ ὕλισται τοῦ αἰῶνος καὶ τινες πνευματισταὶ ἐξ αὐτῆς τῆς μεταφυσικῆς ἀγόμενοι, ἐρίζουσι σήμερον πρὸς τὴν θρησκείαν, διίσχυρίζονται ὅτι ὁ ἀνθρώπος πάσας τὰς δυνάμεις τὰς παραγοῦσας τὴν διάνοιαν ἔχει κοινὰς μετὰ τῶν

των θηρίων ένα χριστιανόν και χριστιανήν μίαν, δίδοντες εις τόν πρῶτον πάντα τὰ εἶδη τῆς ἀμύνης, ἵνα ὁ πόθος τοῦ νὰ παρατείνῃ τὴν ζωὴν ἑαυτοῦ καὶ τῆς συντρόφου του, ἦν πάντοτε ἐξέλεγον ἀδελφὴν, γυναῖκα ἢ μητέρα, δίδοντες τῷ ἀδελφῷ, ἑραστῇ, ἢ υἱῷ νέον θάρρος, δῶση περισσοτέραν ζέσιν εἰς τὴν μάχην. Πάντες ὅμως οἱ χριστιανοὶ ἀνυπεράσπιστοι παρεδίδοντο εἰς τὸν θάνατον, προτιμοῦντες ταχύτερον νὰ εὗρουν ἄσουλόν τὸν οὐρανόν, καίτοι γνωρίζοντες ὅτι ἂν ἐφένον τὰ τρία διαδοχικῶς κατ' αὐτῶν ἀποστελλόμενα θηρία, θὰ ἐσώζοντο.

Ὁ Σίλας ἠκολουθεῖτο ὑπὸ δύο σκλάβων ὧν ὁ εἰς ἐκράτει ἔψος καὶ ἀκόντια δύο, ὁ δ' ἕτερος ἵππον νομαδικόν. Ἄλλ' ὁ μάρτυς διὰ νεύματος τοὺς ἀπεμάκρυνε καὶ τὸ βλέμμα γαλήνιον εἰς τὸ ἀμφιθέατρον στρέψας ἐγονυπέτησε καὶ προσηλώσας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανὸν προσήχητο. Ὁ λαὸς ὅμως εἶχεν ἔλθει δι' ἀγῶνα καὶ ὄχι διὰ μαρτύριον. Ἐξάλλος ἤδη ἐβρυχήθη καὶ φωναὶ ἠκούσθησαν: Σταυρωθῆτω... Σταυρωθῆτω, διότι ἀπὸ ποινης εἰς ποιὴν προὔτιματό ἐκεῖνη, ἥς αἱ ἀγωνίαι ἦσαν μακρότεροι. Ἄρρητος τότε χαρὰ ἐξεδηλώθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ μάρτυρος, ὅστις εὐχαριστῶν ἐξέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας, διότι ἐμελλε ν' ἀποθάνῃ διὰ τοῦ αὐτοῦ θανάτου, δι' οὗ ὁ Σωτὴρ ἀπεθεώθη. Εἰς τὰς εὐδαίμονας ταύτας στιγμὰς ἀκούσας βαθὺν στεναγμὸν ἐστράφη.

— Ἀκταία! ἀνεφώνησεν σπεύσας.

— Ἐλεος... Σίλα! Ὅταν σὲ ἀνεγνώρισα, ἤλπισα ὅτι θὰ σωθῶμεν. Εἶσαι γενναῖος καὶ ἰσχυρὸς... Συνήθησες, Σίλα, πρὸ πολλοῦ τοὺς κατοίκους τῶν δασῶν καὶ τῶν ὀρέων. Ἄν θέλῃς δύνασαι νὰ σωθῶμεν...

— Καὶ τὸ μαρτύριον ἢ τὴν διέκοψεν ὁ Σίλας δεικνύων τὸν οὐρανόν.

Ἡ Ἀκταία κλίνασα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς ἐψιθύρισε:

— Θεῦ! δὲν ἐγεννήθην ὡς σὺ ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει. Δὲν ἤκουσα λόγους ἐκ τοῦ στόματος ἐκεῖνου, δι' ὃν θ' ἀποθάνωμεν. Εἶμαι τέκνον τῆς Κορίνθου, ἀνατραφέν εἰς τὴν θρησκείαν τῶν προπατόρων μου καὶ ἡ πίστις μου ἢ ἐλπὶς εἶναι νέαι, ὁ δὲ θάνατος τοῦ μαρτυρίου μόλις ἀπὸ χθὲς με γνωρίζει. Δι' ἐμὲ θὰ ἔχω θάρρος. Ἀλλὰ διὰ σέ; Νὰ σὲ ἴδω πρὸ ἐμοῦ θνήσκοντα καὶ με τοιοῦτον θάνατον...

— Τὸν ἵππον μου, τὸ ἔψος καὶ τ' ἀκόντια ἐβόησεν δι' ὕψους αυτοκρατορικοῦ στραφείς πρὸς τοὺς σκλάβους. Εἶτα δὲ ἀτενίσας τὴν Ἀκταίαν δι' αἰγλῆς θείας εἶπε: Ὁ ἀγωνισθῶ διότι εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εὕρω ἄλλοτε τὴν χαρὰν ἣν σήμερον μοῦ ἀφαιρεῖς.

(ἔπεται τὸ τέλος)

Κισσοῦς

ΑΛΕΞΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁ παροιμιώδους ἀγαθότητος εὐγενῆς πρεσβύτης ὁ συνδέσας τὸν βίον του μετὰ τὴν ἱστορίαν τῆς δυναστείας ἐπὶ ἐξήκοντα ὅλα ἔτη συνεχούς ὑπηρεσίας, δὲν ὑπάρχει πλέον. Τὸ πρῶτον τῇ προστασίᾳ τοῦ ναυάρχου Σωτηριάδου καθωδηγήθη καὶ κατόπιν τῇ συστάσει τῆς Ρωσικῆς πρεσβείας, ἐν ἣ ὑπηρετεῖ, προσελήθη ὑπὸ τοῦ Ὁθωνος ὡς ὑποφροντιστής, ἀυλαρχεῦντος τοῦ Σκαρλάτου Σούτσου, ὑπασπιστοῦ ὄντος τοῦ Γεν. Κολοκοτρώνη. Ὁ Ὁθων καὶ ἡ Ἀμαλία ὑπερηγάπων καὶ ποικίλως κατεδείκνουν τὰς συμπαθείας των, δις δὲ τὸν ἐπεσκέφθησαν ἀσθενοῦντα.

Κατὰ τὴν μεταπολίτευσιν δι' ἀπαράμιλλου γενναιότητος σώσας τὸ ἀργυροφυλάκειον, ὅπερ μέχρι τελευταίων διηύθυνε, ἔτυχε καὶ ὑπὸ τῶν Βαυαρῶν ἐξαιρέτων ἐπαίνων, ἅς καὶ αἱ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες τότε ἀνέγραφον.

Μετὰ τὴν βασιλικὴν τότε μετατροπὴν τυχῶν τῆς ἀπεριορίστου ἐκτιμήσεως τῆς νέας δυναστείας ἠγαπήθη καὶ μεγάλας ἐνδείξεις κατὰ καιροῦς ἔλαβε τῆς ἐξαιρετικῆς εὐνοίας καὶ ἐκτιμήσεως δι' ἣς τὸν περιέβαλλεν οὐμπασα ἢ Β. οἰκογένεια.

Πάντες οἱ ἀυλάρχαι καὶ οἱ ὑπασπισταὶ καὶ ἐν γένει ὁ ἀνακτορικὸς οἶκος τὸν ὑπέροχον ἐν πᾶσι «ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ» ἐθεώρει τύπον ἀφοσιώσεως, τιμιότητος, εὐλικρινείας καὶ ἀκεραιότητος· τόμον δ' ὀλόκληρον δύνανται ἀποτελέσασαι τ' ἀπομνημονεῦματα τῆς μακροχρονίου ὑπηρεσίας του.

Τοὺς πάντας ἀγαπῶν καὶ εὐλογῶν, τοὺς πάντας εὐεργετῶν, οὐδένα ἀφίνει ὅστις νὰ ἤκουσε ἔστω καὶ μίαν λέξιν ψυχρὰν. Γνωστὸς δὲ καὶ εἰς τὰς ξένας αὐλάς, αἰνίνας τὸν ἐτίμησαν δι' ἀριστείων εἶχε συναπκομιση γενικὸν τὸν σεβασμὸν.

Διὰ τοῦτο φυσικὸν ἐπακολούθημα ἦτο τὸ πάγκοινον προσφώνημα κατὰ τὸν θάνατόν του καὶ τὸ πένθος τῆς Β. αὐλῆς ὅπερ ἐκ τῶν πρώτων διεθίβασαν ὁ ἀυλάρχης, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατιωτικοῦ οἴκου τοῦ Βασιλέως, ἡ μεγ. κυρία, ὁ Γεν. ταμίης, οἱ γραμματεῖς κλ. οἷτινις καὶ μόνοι διαμένουσιν ἤδη ἐν Ἀθήναις.

Ἡ κηδεῖα του ἐγένετο ἐν πυκνῇ συρροῇ χοροστατοῦντος τοῦ ν. ἀρχιεπισκόπου Καλαβρύτων· ἠκολούθησαν δὲ ὁ δήμαρχος, πολιτευταὶ κλ. Τ' ἀνάκτορα κατέθεσαν πολυτελεῆ στέφανον.

Ἀφίνει σύζυγον πρότυπον ἀρετῆς καὶ μορφώσεως, καὶ ἓνα μόνον υἱὸν τὸν κ. Χ. Α. Ἡλιόπουλον, ἐφορον ἀρχαιοτήτων.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΑΖΑΝ

Ὁ Καραζάν, ἔμπορος τῆς Βαγδάτης, ἦτο δυναστεὺς εἰς ὅλην τὴν Ἀνατολὴν διὰ τὴν φιλαργυρίαν του καὶ τὴν περιουσίαν του· ἡ καταγωγὴ του ἦτον ἄσημος, καθὼς ἡ τοῦ σπινθήρος, τὴν ὁποίαν ἡ σύγκρουσις τοῦ ἀδάμαντος καὶ τοῦ χάλυβος διαυγάζει εἰς τὸν κόλπον τοῦ σκότους καὶ ἡ μακρόθυμος ἐπιμονὴ τῆς ἐπιπόνου φιλεργίας του εἶχε μόνη πλουτίσει. Ἐνεθυμοῦντο ὅτι, ὅτε ἦτο πτωχός, ἐθεωρεῖτο ὡς γενναῖος ἄνθρωπος ἀλλ' εἶτε διότι εἰς τὰς μετὰ τῶν ἀθρόων ἐμπορικῶν σχέσεις ἀνεκάλυψεν ἀπιστίαν, ἥτις τὸν ἠνάγκαζε νὰ θέσῃ ἐξαιρετικῶς τὴν πεποιθήσιν του εἰς τὸν χρυσόν, εἶτε διότι εἰς τὴν ἀναλογίαν, τὴν ὁποίαν ἐναπαταμίσειεν ἐκ τοῦ πλοῦτου, εἶδεν ἐπίσης ν' αὐξάνεται ἡ δύναμις του, ὁ Καραζάν τοὺς ἐξέτιμα, ἂν καὶ τοὺς μετεχειρίζετο κατὰ τι ὀλιγώτερον ἔχασεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν κλίσιν νὰ ἐκτελεῖ τὸ καλόν, ἀφ' ὅτου ἀπέκτησε τὴν δύναμιν· καὶ ἐν ᾧ ἡ χεὶρ τοῦ χρόνου ἐπεδαψίλευε τὰς ὀμίχλας εἰς τὸ μέτωπόν του, ἡ ψυχρὰ δύναμις εἰσέδουσε μέχρι τοῦ κόλπου του.

Ἀλλὰ, μολοντί ἡ θύρα τοῦ Καραζάν δὲν ἠνοιχθῆ οὐδέποτε πρὸς ξένην, οὔτε ἡ χεὶρ του διὰ συμπάθειαν, ὁ φόβος τὴν ἦγεν ἀκραδάντως εἰς τὸ τέμενος κατὰ τὰς ὀριζόμενας ὥρας τῆς προσευχῆς διετήρει ὅλας τὰς ἐξείς τῆς εὐλαθείας μετ' ἐξαιρετικῆς ἀκριβείας καὶ τρίς εἶχε προσφέρει τὰς εὐχὰς του εἰς τὸν ναὸν τοῦ προφήτου.

Ἡ εὐλάβεια, ἥτις γεννᾶται μετὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην καὶ ἥτις περικλείει κατ' ἀνάγκην τὴν πρὸς τὸν ἄνθρωπον ἀγάπην, ἐπειδὴ ἐνώνει τὴν εὐγνωμοσύνην μετὰ τὴν εὐεργεσίαν καὶ δανίζει εἰς τὸ ἠθικὸν οἶσθημα θεῖαν ἐνέργειαν, προσθέτει νέαν εὐκλείαν εἰς τὴν εὐτυχίαν καὶ γίνεται τὸ ἀντιζεῖμενον ὄχι μόνον τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ καὶ τοῦ σεβασμοῦ. Ἀπ' ἐναντίας, ἡ εὐλάβεια τοῦ ἐγωϊσμοῦ, εἶτε τὴν παρατηρεῖ τις ὡς μέσον ν' ἀποστρέψῃ τὴν τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν ἕλαστο· ἤθελε νὰ βλέπῃ νὰ τῷ ἐπιβάλλωσιν, εἶτε φαίνεται ὅτι τὸν καθιστᾷ ὀλιγώτερον διὰ τῆς ἐνώσεως τῆς ὑποκρισίας καὶ τῆς μοχθηρίας, δὲν παραλείπει οὐδέποτε νὰ ἐξεγείρῃ τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὸ μῖσος.

Τοιοῦτος ἦτο ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ βίος τοῦ Καραζάν καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ ὑπόληψις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποκτήσῃ, ὅτε διὰ προκηρύξεως ἔμαθον ὅτι εἶχε στερεώσῃ τὴν διαμονὴν του εἰς ἓν με-

ΑΛΕΞΙΟΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

γαλοποιεπὲς ἀνάκτορον εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως, ὅτι ἡ τράπεζά του θὰ ἦτο ἀνοικτὴ εἰς τὸ ἐμπόσιον καὶ ὁ ξένος θὰ ἤρχετο νὰ διαμείνῃ εἰς τὴν κλίνην του. Μετ' ὀλίγον τὸ πλῆθος ὄρμησεν εἰς τὴν θύραν του ὡς χεῖμαρρος· τὸν εἶδον νὰ διανέμῃ ἄρτον καὶ ἐνδύματα εἰς τοὺς δυστυχεῖς τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην τούτων· μία γλυκεῖα συμπάθεια ἀπήστραπταν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἡ ὄψις του ἦτο περιχαρῆς. Ἐκαστος ἐθεώρει μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκπλήξεως ἐν τοιοῦτον θαύμα· καὶ εἰς τὸν θόρυβον τοσοῦτων φωνῶν συγκεχυμένων, ἀξανανομένων ὡς ὁ κρότος τοῦ κερανοῦ ὅταν πλησιάζῃ, ὁ Καραζάν ἔκαμνε σημεῖον διὰ τῆς χειρὸς του· ἡ προσοχὴ καθυσόχασεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν θόρυβον διὰ νὰ ἰκανοποιηθῇ οὕτω ἡ περιέργεια, ἥτις εἶλκε ταύτην τὴν συρροὴν τῶν ἀκρατῶν:

Πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἄπτεπται τῶν ὀρέων καὶ κάμνει ἐκ τούτων νὰ ἐξέρχηται ὁ καπνός, πρὸς τὸν Θεὸν τὸν παντὸδύναμον καὶ πολυεὐσταπλαγγνον αἰωνία τιμῆ! Διέταξεν εἰς τὸν ὕπνον μου νὰ εἶμαι ὁ ὑπηρετὴς τῶν θελήσεών σου καὶ μοι ἀπέστειλε κατὰ τὴν νύκτα ὄνειρον διὰ νὰ διασώθῃ. Ἐν ᾧ ἐκαθήμεν μόνος εἰς τὸ χαρμαῖόν μου, μετὰ τὸν λαμπτήρα ἀνημέμενον ἐνώπιόν μου, λογαριάζων τὸ ἐκ τῶν ἐμπορευμάτων μου κέρδος καὶ εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐπαυξήσεως τοῦ πλοῦτου μου παρεδόθην εἰς βαθὺν ὕπνον καὶ ἡ χεὶρ ἐκείνου, ὅστις βασιλεύει εἰς τὸν τρίτον οὐρανόν, ἐπα-

ρουσιάζω ενώπιόν μου. Είδον τον άγγελον του θανάτου να πλησιάζη ως άνεμοστρόβιλος και ήπατήθην πρό της δυνάμεως ν' άποτρέψω το κτύπημα διά των δεήσεών μου. Κατά την αυτήν στιγμήν ήσθάνθην ότι ήγειρα την γην και την μετέφερα με υπερβολικήν ταχύτητα διά μέσου των βασιλείων του άέρος. Η γήνη σφαίρα εξηφανίζετο εκ των ποδών μου ως άτομον, και περίε μου οι άστέρες έλαμπον με λαμπρότητα, ήτις έκαμνεν τον ήλιον να ωχρηζή. Η Πύλη του Παράδεισου παρουσιάζετο τότε ενώπιόν μου και κατεπλάγην υπό αίφνιδίου φωτός, όπερ έκαστος ανθρώπινος όφθαλμός δεν θά ήδύνατο να υποφέρει. Η ήμέρα της δοκιμασίας μου είχε παρέλθη και τίποτε δεν ήδύνατο εις το έξής ν' αφαιρεθή των κακών μου πράξεων, ούτε να προστεθή εις τά κακά μου έργα. "Ότε διανοήθην ότι ή μοίρα μου ήτο άποφασισμένη διά παντός και ότι όλαι αι δυνατόεις της φύσεως ήσαν άνίκανοι να την μεταβάλλωσιν, ή πεποιθήσις μου μ' έγκατέλιπεν ολοκληρώς και, εν ώ έμενον άφωνος και τρέμων, κεκαλυμμένος υπό της συγχύσεως και ψυχρός υπό του φόβου, μία φωνή εξήλθεν εκ της έστίας του φωτός, ήτις έλαμπεν εμπροσθέν μου και μοι άπήύθυνε ταύτας τας λέξεις :

»Καραζάν, αι λατρείαι σου δεν έγινοντο δεκται, διότι δεν έμφορείσαι υπό της προς τον Θεόν αγάπης· ή δικαιοσύνη σου δεν ήμείβη, διότι δεν ενεπνέετο υπό του προς τον άνθρωπον έρωτος· εξαιρετικώς εις το συμφέρον σου έδώκες εις έκαστον εκείνο το όποιον τώ ήτο χρέος· και συ δεν έπλησίασες τον Παντοδύναμον ή διά τον έαυτόν σου. Συ δεν ήψωσες ποτέ τους όφθαλμούς εις τον ουρανόν μετ' ευγνωμοσύνης, ούτε έρριψες περίξ σου ευμενή βλέμματα· περίξ σου είδες, την άκολασίαν και την μανίαν, άλλ' εάν ή άκολασία και ή μαρία ήδύνατο να δικαιολογήσωσι την φιλαργυρίαν σου, δεν θά ήτο τούτο καταδικη της αγαθότητος του Θεού; εάν τούτο δεν άνήκει εις τά άκόλαστα και παράφρονα όντα εις ποίον ό ήλιος θ' αναπέμψη το φώς του; πού τά νέφη θά εκχύσωσι την δρόσον των; τό έαρ θά πνεύση τας ευωδίας του; πού ή χειρ του φθινοπώρου θά διανεμη την άφθονίαν; Ένθυμήθητι, Καραζάν, ότι απέβαλες εκ του κόλπου σου την συμπάθειαν και ότι εγκαθίδρυσες τους θησαυρούς σου με σκληράν καρδίαν· έξησες μόνον διά τον έαυτόν σου· τοιοιουτρόπως εις τό έξής θά ζήσης μόνος διά παντός. Θ' αποκλεισθής του φωτός του ουρανού και της κοινωνίας όλων των όντων· ή άπομόνωσις θά παρατείνη διά σε τας βραδείας άρας της αιωνιότητος και τό σκότος θά προστεθή εις την φρίκην της άπελπισίας σου».

Κατά ταύτην την στιγμήν άπεπλανήθην υπό μυστικής και άκαταμαχήτου δυνάμεως διά μέσου του λάμποντος συστήματος της δημιουργίας και παρεξέστράπην διά μίαν στιγμήν των άπειραρίθ-

μων κόσμων. Ότε έπλησίαζα τά θρια της φύσεως, είδα να πηγνυνται περίξ μου οι θύβροι του άπειρου και άνευ όρίων κανού, διαμονή φρικαλέα αιωνίου σιωπής, άπομονώσεως και σκότους. Άπερίγραπτος τρόμος με κατέλαβε επί ταύτη τη όψει και άνεφώνησα με όλην την ζέσιν της έπιθυμίας: "Ω! διατί να μη ήμαι καταδικασμένος διά παντός εις τό κοινόν άσυλον της άμετανοήσιας και του έγκλήματος! έδώ τουλάχιστον ή κοινωνία θά έμετρίζε τά βάσανα της άπελπισίας και ή φλογερή έπιθυμία δεν θά μοι διετάραττε τας ευεργεσίας του φωτός και αυτάι αι μεταβολαι της άγωνίας· θά έκαμνα να υποχωρήσθ, ό χρόνος εις την αιωνιότητα. "Όταν ή σκέψις αύτη διήλθε τό πνευμά μου άπόλεσα εξ ήψεως τον πλέον άπομειμακρυσμένον άστέρα και ή τελευταία άκτις του φωτός ένεφανίσθη εις μεγάλην σκοτίαν. Αί άδημονίαι της άπελπισίας ηδύξαντο δι' έμέ καθ' εκάστην στιγμήν, επειδή εκάστη στιγμή με άπειμάκρυνε άπώτερον του τελευταίου κατοικουμένου κόσμου. Διανοήθην με άφόρητον άγωνίαν ότι όταν 10,000 έτη δεν θά μοι έφερον επί πλέον τό πόν, εκτός της δυνάμεως, ήτις κατεκυρίευσεν τό άπειρον, θ' άνευρισκον εισέτι άβυσσον σκότους, όπου θά μοι ήτο επιτετραμμένον να εισέλθω άνευ βοηθείας και κοινωνίας περικιτέρω και πάντοτε περαιτέρω, διά παντός και διά παντός. Έξέτεινα έπειτα τους βραχιόνάς μου προς τά βασίλεια της ύπάρξεως μετ' εκπλήξεως, ήτις με άφύπνισεν. Τοιοιουτρόπως έμαθα να εκτιμώ την κοινωνίαν, ως πών άλλο προτέρημα διά της άποχής. Η καρδια μου συνεκινήθη εκ των γενναίων αισθημάτων και έπιθυμώ να έλάθω μέρος της ευτυχίας την όποιαν δοκιμάζω εις εκείνους· οι όποιοι είνε σιγή ταύτης· διότι εις την συναναστροφήν ενός μόνου άθλήου, τον όποιον εν τη υπερηφανεία της παρουσίας θά εξεδίωκον της θύρας μου, θά υπήρξε δι' έμέ, κατά την φοβερήν μοναξίαν, εις την όποιαν εύρισκόμην καταδικασμένος, εύνοια πολυτιμότερα ή όλος ό χρυσός της Άφρικής και οι άδάμαντες της Γολκουλίας.

Μετά την διήγησιν του όνειρου του ό Καραζάν διετήρησεν αίφνης σιωπήν και ήγειρε τους όφθαλμούς εις τον ουρανόν εις έκτασιν ευγνωμοσύνης και ευσεβείας. Τό πλήθος κατεπλάγη εκ του διδάγματος και του παραδείγματος και ό κελίφης, εις τον όποιον διηγήθησαν τό συμβάν τούτο, ένα εξακολουθήσθη τας ευεργεσίας του καλώς μακρύν όλων των φιλοδωρημάτων, ήθέλησε να διατηρήσθη την άνάμνησιν τούτου διά να τό διδάξη εις τους μεταγενεστέρους.

(εκ του Γαλλικού)

A—ΔΗΣ

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

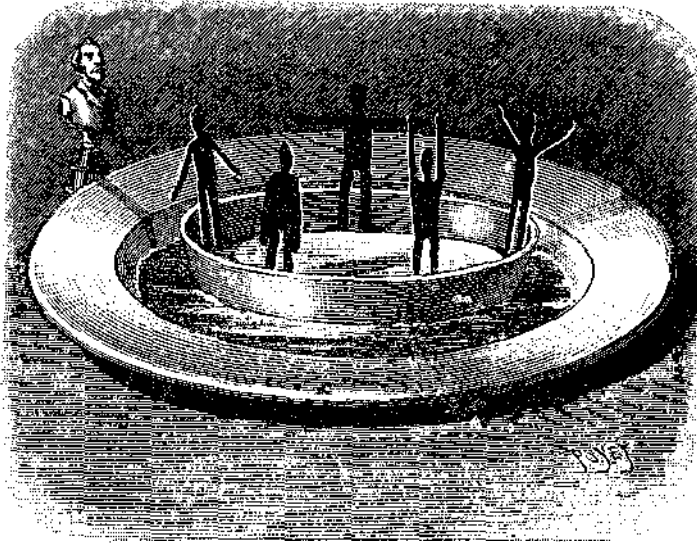
ΤΟ ΕΡΥΘΗΜΑ

Πολλήν ενόχλησιν διδει εις μερικās δεσποινίδας ή έξίς του έρυθήματος. Έρυθριώσιν άνευ εύλόγου αίτίας. Η υπερευαισθησία των νεύρων, ή υπερβολικήμέριμνα, διά τό τί θά είπη και τί θά κήμη και πώς θά φερθή, αναδιβάζουν εύκόλως τό έρυθήμα επί του προσώπου της κόρης.

—Δεν ήξεύρετε πόσον υποφέρω!—είσάτως έλεγεν δεσποινίς τις, —δεν δύναμαι να παρατηρήσω έένον άνθρωπον κατό πρόσωπον, χωρίς να κοκκινίσω! Και δι' αυτό δεν πηγαίνω ούτε εις τον περιπατον ούτε εις τας διασκεδάσεις. Η στενοχωρία αύτη με κάμνει να μη εύχαριστοῦμαι πουθενά. . . Και ή περίπτωση αύτη είναι συχνοτάτη. Η μόνη δέ θεραπεία είναι τό να κατορθώσθ ή έρυθριώσα να μη πολυσυλλογίζεται τί εντύπωσιν προξενεί εις τους άλλους. Υπάρχουν όμως και άλλοι έξωτερικοί λόγοι του έρυθήματος. Αι σφίκται κορδέλλαι τοι λαιμού, ή ταχεία μάσησις του φαγητού, τό πολύ θερμόν τίτον, είναι τινά των αίτιων του έρυθήματος. Τό αυτό φέρουσι άποτέλεσμα πάσα βία και έξαψις. Ανάγκη λοιπόν ήρεμίας εν ταις σκέψεσι και ταις κινήσεσι, ανάγκη ένδυναμώσεως των νεύρων, διά να πάσθ ή ενόχλησις αύτη. Η υπερευαισθησία επιταχύνει τους παλμούς της καρδίας, επιταχύνει την κυκλοφορίαν του αίματος και τό αναγκάζει ν' αναδαινεί εις τό πρόσωπον. Η έλαφρά και τακτική γυμναστική ρυθμίζει την κυκλοφορίαν του αίματος και κατευνάζει τό νευρικόν σύστημα, συντελεί δε βαθμηδόν, εις την εξαλείψιν της έξεως του παραλόγου έρυθήματος.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Δι' άπλουστάτου τρόπου έχετε άρκετά διασκεδαστικόν παίγνιον.

Λαμβάνετε μικρόν εκ κασιτέρου πινάκιον εις τά χείλη του όποίου κολλάτε πέντε έως έξ μικράς εικόνας ανθρώπισκων, εκ χαρτονίου εν παραδείγματι, ως παρίσθην ή έναντι ήμετέρα εικών, άλλ'

έχόντων τας χείρας διαφοροτρόπως, ενός προς τά κάτω, έτέρου όριζοντείως, άλλου προς τά άνω και καθέλης. Τό πινάκιον δε τούτο τοποθετείτε τότε εν έτέρω εκ πορσελάνης, άφου βίξετε όλίγον ύδωρ εντός αυτού.

Ηδη τό πείραμα είναι έτοιμον και εύνόητον· αν δηλαδή δώσθτε μικράν ώθησιν εις τό εκ κασιτέρου θά περιστρέφεται εντός του εκ πορσελάνης. Αν δε εις τι σημείον τούτου θέσθτε σημείον τι ή αντικείμενον, είνον μικρόν άγαλμάτιον, έχετε πρόχειρον τό οικιακόν παίγνιον. Έκαστος δύναται να εκλέξη εν άνθρωπάριον και κερδίζει εκείνος, όστις έχει την τύχην τό ιδιόκόν του να σταθθ πρό του άγαλματίου. Διά ποικίλων τοιούτων συνδιασμών έχετε διάφορα παίγνια.

Ηδη έρχόμεθα εις τό επιστημονικόν μέρος. Στρέψατε ταχέως τό έσωτερικόν πινάκιον και παρατηρήσατε τας εικόνας διά μέσου όπης έπισκεπητήριου ή άλλου αντικειμένου. Θα ίδθθτε μετ' εκπλήξεως άντι έξ, εν άνθρωπάριον κινούμενον και φέρων διαδοχικώς τας χείρας προς τά άνω και προς κάτω και όριζοντείως, ώσει να ήτο Άντιανόν. Δέον όμως αποκλειστικώς να παρατηρήθτε διαρκώς εν άτομον εκ της όπης.

Φ. Π.

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΓΝΩΣΕΙΣ

ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΛΑΝ ΤΑ ΠΗΛΙΝΑ ΚΑΙ ΓΑΛΙΝΑ ΑΓΓΕΙΑ

Είς τινας οικίας εύρίσκεται έρπετόν τι ζώον καλούμενον κοινώς μίξοσαλιγάκος (έλιξ χειρσαίος). Επί της άκρας του σώματος αυτού εύρίσκεται κόστις πλήρης πάχους και κόλης τινος πηκτώδους, έχούσης χρώμα λευκόν. Διά της ύλης ταύτης, εάν αλειφθώσι τά διαρρηχθέντα μέρη άγγείου τινός και προσαρμοσθώσι καλώς, αφηρόμενα ούτω μέχρις ου ή ύλη αποξηρανθή, προσκολλώνται τοσοῦτον στερεώς, όσον δι' ουδενός άλλου τρόπου.

Τον τρόπον τούτον της συγκολλησεως αναφέρει γαλλική τις έφημερίς, ως νέαν εφεύρεσιν. Αλλά τούτο είναι πλάνη, διότι την ιδιότητα ταύτην του πάχους του σαλιάγκου εγνωρίζον και οι παλαιοί, οίτινες εκόλλουν τά τεμάχια των διαρρηγνυμένων μαρμαρίνων άγαλμάτων, διά της φυσικωτάτης ταύτης κόλλας.

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΥΠΟΘΗΜΑΤΩΝ ΑΔΙΑΒΡΑΧΩΝ

Λάβε έλαιου λίνου μέρη 1000, πάχους προβάτου 250, κηρού λευκού 180, ρητινης 125, ένωσον άπαντα διά θερμότητος, ώστε να βράσωσιν όμοῦ. Διά του μίγματος τούτου, ενώ εισέτι είνε θερμόν, αλείφονται τά υποδήματα διά ψήκτρας· ούτω δύναται τις να μένη πολύν καιρόν εν ύδατι, δίχως να αισθανθή ύγρασίαν.

ΑΝΤΙΑΤΟΝ ΜΟΡΦΙΝΗΣ

Κατά των δια της μορφίνης δηλητηριάσεων τό υπερργανικόν κάλι εις διάλυσιν, είνε άποτελεσματικώτατον, αν ληφθ ή εγκαίρως, διότι τούτο άποσυνθέτει την μορφίνη.

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΥΠΟ ΕΠΟΨΙΝ

ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ, ΕΜΠΟΡΙΚΗΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΝ.

(Μετ' εικόνων)

(συνέχεια: Ώς προηγ. φύλλον)

Οι βασιλείς Φαραώ δεν ήρχοντο εις τούτο μένον. άλλα συνέλεγον, ετι πολύτιμον εύρισκον έκεί, πόμνια, ξύλα πολύτιμα, μετάλλια άγγελια, πετρα στρουθοκαμήλων, κόνεις εύώδεις και ράβδους χρυσού και άργύρου.

Από του Ισμαήλ και έντευθεν ή έπαίσχυντος αύτη διά τόν πολιτισμόν των Αράβων έμπόρων μεταφρά και μεταπώλησις των μαύρων σκλάβων έπαύσατο. εαν δε πιστεύσωμεν τους Σιρ Μπάρτ Φρέρ και Λιδιγκτώνα, μετακομίζοντο κατ' έτος εκατομύριον άνδρών, γυναικών και τέκνων, έξ ών 800.000 άπέθνησκον έν τή πορεία και ταίς άγοράς. Από τής έποχής, καθ' ήν ή έπαρχία του Καρτούμ, του Κορδοφάν και του Δαρφούρ κατεκτήθησαν υπό τής Αιγύπτου, το Σουδανιακόν έμπόριον ανεπτύχθη σημαντικώς ή δε αξία των υπό των Καραβανίων μετακομιζομένων έμπορευμάτων από του έσωτερικού εις το Κάιρον και συνισταμένων ιδίως εις πετρα στρουθοκαμήλων, άραβικών κόμι, έλεφαντόδοντας και δέρματα, άνέρχεται έτησίως εις 40 εκατομ. φρ. χωρίς να προσθέσωμεν την αξίαν των διά μέσου του Σουάνη και Μασάουας, των δύο κυριωτέρων λιμένων του Σουδάν, επί τής έρυθράς θαλάσσης, μετακομιζομένων έμπορευμάτων.

Το Σουδανικόν έδαφος, έκτάκτου γονιμότητος έν, ήδύνατο να παράγῃ σημαντικόν ποσότητα δημητριακών καρπών, σακχάρους και άμβρακος, άλλα στερευομένου των μέσων συγκοινωνίας, τα προϊόντα δεν δύναται να μετακομισθώσι διά του Νείλου, όστις ως είπομεν, καθ' όλην την έκτασιν τής Νουβίας μέχρι του Ασσουάν, διακόπτεται υπό των καταρρακτών. Προς τούτο άπαιτείτο σιδηροδρομική συγκοινωνία καθ' όλον το μήκος του Νείλου και έτέρω από τούτου μέχρι τής έρυθράς θαλάσσης. Έάν δε ποτε κατορθωθή τούτο, έπερ ήδη οι Αγγλοι επιχειροῦσιν, ή πόλις του Καρτούμ, ως προτεύουσα του Σουδάν αριθμούσα ήδη άνω των 50,000 κατοίκων, θα λάβῃ, τοιαύτην ανάπτυξιν, όσιν ή Αλεξάνδρεια.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

Οι όμογενείς μας.—Τό έλληνικόν στοιχείον και τό έλληνικόν έμπόριον.— Έργασία πάντοτε και πρόδος.— Έλληνικά κεφάλαια.

Ανεκάνον τον Έλληνα χαρακτηρίζει τό φιλόξενον, φιλειργικόν, κοσμοπολιτικόν και φιλοπρόδον χύτου πνεύμα. Από τους άρχαιοτάτους χρόνους και

νυν έτι αναζητεί πάντοτε τό άγνωστον, ανεξερεύνητον και ώφέλιμον, όπου δε έγκαθίσταται, άφίνει ανεξάλειπτα και διαρκεί τα ύγη της κατοχής και έργασίας του. Ίδετε αυτόν έν Ασία, Αφρική, τῷ Βορρά αυτό και έν όλη τῃ Μεσογείω. Αθάνατα επικρατοῦσι τά έργα του και ταςως μαρτυροῦσι περί των δικαιωμάτων του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΒΕΡΦ

Έν Αιγύπτω ο Έλληνας, ως είδουμεν έν τῃ περιληπτικῃ ιστορίᾳ, ήν πρό όλίγου έξεπονήσαμεν, εδίδεκεν, έπολιτίσεν, προώδευσεν, εργάσθη, κατέλαθε και εδασίλευσε και τέλος όριστικώς ένεκατέστη. Τόσούτον δε συνεδέθη μετ' τής ιστορίας έκάστου τόπου, όστε ο έλληνοματισμός του συνεχρωτίσθη μετ' των πατριωτικῶν δικαιωμάτων κισθημάτων και καθόντων.

Αν δε που στρέψωμεν τά βλέμματα, τά διαδοχικώς ανεγειρόμενα και έγκαθιδρυόμενα κτίρια και μνημεία επιστραφῆσομεν του Έλληνος την έξουσίαν και διαδοχήν. Έν Αλεξάνδρεια κι καλύτερα και μαγκλιότερα οικοδομεί, τα χρηματιστήρια, νασι, θέατρα, μέγαρα δικαστικά και διοικητικά, ως και τί

ώραιότερα και περικαλλέστερα, καθωοκίζουσαι την πόλιν του Αλεξάνδρου, ιδιωτικά οικοδομαί και αυτά τής παρεληλυθυίας έποχής και λαμπράς άκμης των πόλεων τα σωζόμενα έτι ανεκτίμητα τεμένη και κτίρια, είσι των προγόνων και όμογενών μας έργα. Δέν δύναται λοιπόν να σιωπήσῃ τοιαύτη ιστορία ένδοξος ούτε και να λησμονηθώσι και εξαφανισθώσιν έξ άπίνης από του προσώπου τής γῆς εργασίαι, ατίνας εκλέϊσαν τό έλληνικόν ένομα. Η Αλεξάνδρινή και Βυζαντινή έποχή υπήρξαν συνέχεια τής αρχαϊκής δυνάμεις και άπόρροια τής ανέκταν δράσεως του έλληνικού στοιχείου, όπερ από των παλαιωτάτων χρόνων ούκ έπαύσατο κατακλῆρον τον κόσμον διά των προοδευτικῶν τάσεων του και άπομακρόνων τῶ σκότος εκ τής άμαθείας και άκηρίας των ανθρώπων.

Η Αίγυπτος τό πλείστον άνεδείχθη υπό των Πτολεμαίων και εκλείσθη υπό του Αλεξάνδρου, όστις ενίσχυσεν αύτην ύπερ τον όλον κόσμον ή δ' αλεξάνδρινή βιβλιοθήκη, τα πανεπιστήμια και οι σοφοί τής έποχής εκείνης, υπήρξαν ή καρδιά τής δράσεως του έλληνικού πνεύματος κατά τους τότε χρόνους.

Νυν άλλοίαν περίπτωσιν συναντώμεν. Συμμορφούμενος ο Έλληνας πρός την κατάσταση τής κοινωvίας τής ύστερώσης έποχής, έπέδεθη ιδία εις τό έμπόριον, την καλλιτεχνίαν και τα δημόσια έργα, όπου αναμφιλέτως έπίσης πρωτεύει. Έν Αιγύπτω, όπου ο βαμβαξ έθιωρήθη τό κύριον και ζωτικώτατον στοιχείον τής αναπτύξεως και ευημερίας του τόπου, κατέγεινεν έπίσης εργασθεις μετ' ζήλου και δραστηριότητος καταλαβών την πρώτην θέσιν. Έν άπάσαις δε ταίς γωνίαις και τα κέντρα αύτης ύπάρχουσι τράπεζαι, γραφεία, αποθήκαι και εκκομιστικά μηχανικά εργοστάσια των όμογενών μας.

Η ανάπτυξις και καταπληκτική καταναλώσις των αιγυπτιακών σιγαρέτων εις άπασας τας ήπειρους τής υφῆλιου, όφείλεται εις τους Έλληνας, ή δ' άνέγερσις των σπουδαιοτέρων δημοσίων και ιδιωτικῶν οικοδομημάτων είναι έπίσης έργα και επίνοιαι αυτών.

Ο αιδίμος έθνικος ευεργέτης Γ. Αβέρωφ υπήρξεν ο φάρος τής έμπορικῆς ιδιοφυίας και πρόδου, περί ον περιστρέφεται άπασα ή έλληνική φιλότιμος και άκάματος κίνησις. Αυτον είχον ως ύπόδειγμα, κέντρον και κεφαλήν οι τής παρελθούσης γενιάς όμογενείς μας και αυτού τας πράξεις και τας εργασίας άπεμυσόντες, ως μοναδικόν τής έποχής αρχηγόν και σύμβουλον έχοντες. Παιδίον άπορον και πτωχόν εκ τής Ηπείρου καταγόμενον και εις Αλεξάνδρεια καταφυγόν πρός πορισμόν των του βίου, κατορθωσε βιοκαλάτον και έβόλην επί έβολου έξουκονομούν, να σχηματίσῃ μικρόν κεφάλαιον. Έξῃ δε λιτότατα και πολύ περιωρισμένως ο νέος ούτος, αποστρεφόμενος τας διασκεδάσεις και ματαιάς επιδείξεις και άπορνήτων τούς βλαβερούς φίλους. Αύτήσας δε βαθμηδόν τό μικρόν κεφάλαιόν του, εις σημαντικώτερον κατέθεσεν αυτό εις συνεταιρισμόν πρός ένουσίαν και καλλιέργειαν βυμβακοπαραγωγῶν γαιών. Ολονέν δε εργαζόμενος και φυσικώς βαθμηδόν επιτυχάνων, ήρξαστο να δανείξῃ και τοκίση χρήματα και κατ' ανάγκην να αγοράζῃ κτήματα.

Ούτως ο μικρός άπορος και άσημος εκείνος τυχοδιώκτης παίξ, κατ' όλίγον έγινετο τραπεζίτης και κτηματίας και μετ' παρέλευσιν ούχι μακρού χρόνου μέγας κεφαλαϊούχος κατορθώσας να διπλασιάσῃ και τριπλασιάσῃ την περιουσίαν του. Γίτε ήρξαντο πάντες να τον θαυμάζουν, απομιμῶνται και περιστοιχίζουσι και κατά φυσικήν συγκυρίαν να τον εκτιμοῦν και τον ανυψώνουσι εις τά ύπατα τής κοινωvίας αξιόματα.

Γ. ΤΣΟΥΡΟΣ

Ο Αβέρωφ έγινετο και έθνικος ευεργέτης. Γίς δεν ένθυμείται τῶς δούτως ήγ μονικας αυτού δωρεάς πρός τό έθνος; Τῶ ένομα του διεσκαπίσθη καθ' άπασαν την υφῆλιον και συνεδέθη μετ' το μεγαλίον τής Ελλάδος.

Την έμπροκινήν τραπεζιτικῃν και κτηματικῃν δράσιν του Αβέρωφ ήκολούθησαν αποκατήσαντες και πολλοί έτεροι όμογενείς μας έν Αιγύπτω. Οι Κ. Σαλβάρος, Ν. Καζούλης, Δ. Χορέμης, Έμ. Μπαυνάκης, Ζερβουδάκη Υϊσί, Αγγιλόπουλοι, Α. Φοινικόπουλος, Η. Ψάλλης, Έμ. Αβδής, Γω. Πακπάς, Γ. Τριανταφύλλου, Κορτάλης, Κ. Μακρής, Α. Παζάς, Α. Νασίπουλος, Α. Λούζος και άλλοι επίμησαν διέντως τό Έλληνικόν ένομα και άνεδείξαν έαυτούς έραμίλλους των συγχρόνων και προγενεστέρων αυτών συναιωνιστών.

Ο Κ. Σαλβάρος, άντάξιος διάδοχος του αιδίμου Αβέρωφ κατά την πρόδον, την φιλοπατριάν τας ευεργεσίας και την θέλησιν, δυστυχώς δεν έζησεν, να συνεχίσῃ τό έργον, όπερ μετ' τον θάνατον εκείνου, είχε τόσον προθύμως αναλάβει και δυστυχώς ο έλληνοματισμός άπόλωσεν έν τῃ εκλείψει του προσώπου αυτού ζωτικῶν και χρήσιμον παράγοντα, παρ' ού όμολογουμένως άνέμεινε πολλά και ήλιπεν ούκ όλίγα. Σοβαρός, αστείφη, άκάματος, βέκτης εις τό καθῆκον, είχε μέχρις εσχάτως εργασθῆ δι' έαυτον, όπόταν δ' ανέλαβε την προεδρείαν τής κοινότητος Αλεξάνδρειας και υπεσχέθη όλοψύχως να εργασθῆ διά τό έθνος, δυστυχώς τό σκληρόν του θανάτου δρέπανον αποτόμως εκόψε τό νῆμα τής ζωῆς του. Ας ελπίζωμεν τουλάχιστον, ότι ο άντά-

ξιος και φιλότιμος υιός του, θά συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τοῦ πατρός.

Ὁ κ. Γ. Τσοῦρος συνδέεται ὁμοίως πολὺ μετὰ τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς Ἀλεξανδρείας κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, καθόσον ἡ ἐπισημειώμενη φράσις του, ἡ σταθερὰ καὶ δύσκαμptos θέλησις του καὶ αἱ πολυποίκιλοι μηχανικαὶ καὶ πολιτικά καὶ γινώσεις του, συνετέλεσαν πολὺ εἰς τὴν διαφώτισιν καὶ ἐκτέλεσιν τῶν σημαντικωτέρων ἔργων.

Ἡ Α. Θ. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Κ. Κ. ΦΩΤΙΟΣ Α.

Ὁ κ. Γ. Τσοῦρος εἶναι καὶ ἡμέτερος συμπατριώτης, γεννηθεὶς ἐν Σύρῳ ἐξ οἰκογενείας καταγομένης ἐκ Χίου. Ἀφίχθη ἐν Ἀλεξανδρίᾳ τῷ 1848, ἐν ἡλικίᾳ 16 ἐτῶν, ὥπως συν ῥαζοῦ μετὰ τοῦ πατρός του, ἐμπορευομένου ἐγκαθῆ, ἀπέναντι πύλας εἰσόδου τῆς καταλλήλου γνώσεως, αἰτίνας συνετέλεσαν ἀπὸ τοῦ 1860 καὶ ἐντέθειν εἰς τὴν σειράν τῶν ἐπιχειρήσεων, εἰς ἃς ἐλοφύχως ἐπέδθη καὶ δι' ἃς εὐφύμως ἀνδείχθη.

Ἀλλὰ καὶ ἡ γενναιοφροσύνη του καὶ ἡ φιλοανθρωπία δὲν ὑπέστησαν παρ' αὐτοῦ, ἡ δὲ γενναιοτέρα καὶ πρώτη του πράξις ὑπῆρξεν ἡ διάσωσις τοῦ ἐξ ἐκτὼ μεγάλων σκαζῶν Αἰγυπτιακοῦ στόλου, ἐξ ὧν τὰ τέσσαρα εἶχον ἐντελῶς καταβυθισθῆ. Δι' ἰδίων πλοίων καὶ ἰδίων ἐργατῶν καὶ ναυτῶν κτώμενος τὴν σωσὴν τὸν κινδυνεύοντα στόλον. Τῷ 1860 ἐπέλαβε ὡς ἐργολάβος τῆς Αἰγυπτ. κυβερνήσεως τὴν ἀνοικοδόμησιν μεγάλων κτιρίων, ὑπερηφάνως νῦν στολιζόμενων τὴν μεγάλην πόλιν τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τὸν ἄνδρα γιγνόμενον ἐκεῖ, ἐξ ὧν καὶ τὴν συμπάθειαν καὶ ἀγάπην προσέβλεψε ἔκτοτε τῆς Κεδιδικῆς οἰκογενείας.

Μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν δὲ τῶν μεγάλων τῆς ἀνωτάτου ἐταιρείας τῶν ἀκινήτων ἐν Αἰγύπτῳ, ὡς ἰδρυτῆς, διοικητῆς καὶ διευθυντῆς τῶν ἐργασιῶν,

τοσοῦτον ἀπισπάτατο τὸ οἰκοδομικὸν σύστημα αὐτοῦ, τὴν προσοχὴν τῶν ἀρμοδίων, ὥστε πάντες ἀπεριμνήθησαν τὸ ἀρχιτεκτονικὸν συμμετρικόν, πρόσφορον καὶ ἀνετον, ὅπερ ἀνακαμινύμενον μετὰ τοῦ εὐπροσούς καὶ κομμοῦ ἐπιτύρει τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐκπλήξιν πάντων τῶν ξένων, αἰτίνας ὄντως θαυμάζουσι τὴν ἐκτακτὸν ταύτην θαυματικὴν ὄψιν τῆς Ἀλεξανδρείας.

Αὐτὸς κατεσκεύασε τὸ Ἑλληνικὸν νοσοκομεῖον καὶ ἤνοιξε δαπάναις αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν τὴν ἄγροταν πρὸς τοὺς λουτήρας τῆς Κλεοπάτρας ὁδόν, ἥτις ἀληθῶς κατέστη ὁ μοναδικώτερος καὶ εὐχαριστώτερος περίπατος τῶν Ἀλεξανδρινῶν. Ἐλαβε παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἰταλίας διὰ τὴν πρός τοὺς Ἰταλοὺς ἐργάτας καὶ τοὺς ἐργατικῶς συλλόγους καλὰς ἐκδουλεύσεις τοῦ τῷ 1891 τὸν σταυρὸν τοῦ Ἱσπότου τοῦ στέμματος τῆς Ἰταλίας. Τῷ δὲ 1892, ἐξελέγει διὰ καταπληκτικῆς πλειονοψηφίας μέλος τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, ἐνθα μεγάλως ωφέλησε, αὐτὸς εγείρας καὶ ἀναπτύξας τὰ σημαντικώτερα ζητήματα τῆς ὑγεινῆς καὶ τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῆς πόλεως, κατωρθώσας πολλὰ, ὡς πάντως ἐμολογεῖται, παρὰ τὴν ζωηρὰν ἀντίδρασιν ζωηρᾶς ἀντιπολιτευσιῶς ἐπιμόνωσ καὶ σκοπίμως ἀντιπρακτοῦσας εἰς τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον.

Ἀκούρατος ἐργάτης, βέλτης τῆς προόδου, φιλόκαλος ἕσον καὶ δραστήριος, γενναιοτέρων προσηγῆς καὶ δημοτικώτατος καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν προκεχωρικυλάν ἡλικίαν καταγίνεται ἀενάως συγγράφων καὶ συμβουλευτῶν τὸ γενικὸν καλὸν καὶ τὴν ἐκπολιτιστικὴν πρόδον.

Θά ἦτο ἀντικρως ἀσέβεια καὶ πρὸς τὸν κληρὸν καὶ τὴν κοινωσίαν ἂν περιλείπομεν ν' αναφέρωμεν ἐγκαθῆ καὶ περὶ τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας κ. Φωτίου ἀνδρὸς ἀξιολογοῦτάτου πεπαιδευμένου καὶ εἰς ἄκρον συνετοῦ, ἐξ εὐγενοῦς οἴκου γεννηθέντος, ἀνατραφέντος εἰς Πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ φοιτήσαντος κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν εἰς τὰς ἐκεῖ ἐνοριακὰς σχολὰς μέχρι τοῦ 1865, ὅτε κατὰ σύστασιν τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἁγίου Τάξου ἐν Σύρῳ κ. Ν. Γιαννάκου μετέβη εἰς Ἱερσόλυμα ὅπου προκαταρτίσθη εἰς τὴν κληρικὴν διακονίαν, ἣν ἐπέθετο δικαίως. Ἐκτοτε εἰσῆλθη εἰς τὴν θεολογικὴν σχολὴν. τῷ 1873 περιεβλήθη τὸ μοναχικὸν σχῆμα καὶ βαθμηδὸν ἀνῆλθεν εἰς τὸ ὑπατον ὀφίωμα, ὅπερ ἐπαξίως κατέχει. Ἀνὴρ νοσηγῆς, ἐμδριθῆς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἡρώων πραγμάτων, φύλαξ ἀκρίματος τῶν θρησκευτικῶν ἡρώων εὐθιμῶν καὶ δικαιομάτων, κάλλιστα μεμφορομένους καὶ προσηγέστατος, ἀγαπᾶται καὶ ἐκτιμᾶται παρ' ἀπασῶν τῶν φυλῶν, προφρόνως καὶ μετὰ ἰδιαζούσης ἐμνοσίας καὶ ἀγάπης ποικιλίνει καὶ ἔχοντα πεποιθῆσιν, ὅτι θά ἀνωφύσῃ τὸ θρησκευτικὸν γήθηρον καὶ καθήκον παρ' ἀπασίας ταῖς κοινωνικαῖς τάξεσι τοῦ φιλοτίμου αὐτοῦ πορνίου.

(Ἐπεταί συνέχεια)

Ἄλλοτε τὸ δέρμα τοῦ ζώου ἐθεωρεῖτο τὸ συσχημενότερον πρόγραμμα, ἐνῶ τὴν σήμερον περιβάλλοντες αὐτὸ μετὰ μικροῦν στρῶμα εὐγενείας, τὸ εὐωδιάζομεν καὶ τὸ κατατάσομεν μετὰ τῶν καλλιτέρων μας πραγμάτων.

ΧΑΡΤΟΠΑΙΓΝΙΟΝ ΚΑΙ ΕΡΩΣ

— Κύριοι, εἶμαι ἔταμος. βάλτε ὅ,τι ἀγαπᾶτε. Ἦτο ζέσται, ζωηρὸν φῶς ἐξεπέμπτο ἐκ τῶν ἠλεκτρικῶν λυχνιῶν καὶ οἱ παῖκται με ὀφθαλμοῦς ἀπλανεῖς καὶ ἀνησύχους διέθετον τὰ λευδοβίαια ἐπὶ τῶν συμβολικῶν πινακιδίων. Ἐπὶ τῶν δὲ

προσώπων ἀπεικονίζετο ἡ ἀόριστος ἐλπίς, ἐπὶ ἐτέρων ἡ πεφοβισμένη ἀπειπισία, ἐνῶ ἄλλοι ἐμειδιῶν μηχανικῶς ἢ συνέστελλον τὰ χεῖλη περίξ τοῦ προεξέχοντος σιγάρου ἐκ τοῦ σιωπηλοῦ στόματός των.

Ὁ Ἰάκωβος Λεμονᾶν παρητήρει μετὰ προσοχῆς νεανίαν διαρκῶς χάνοντα, καὶ καθιστάμενον βαθμηδὸν πελιονότατον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον ἐντελῶς προσηλωθῆ ἐπὶ τῶν χαρτίων καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σταγόνες ἰδρώτος ἐκ τῆς ἀπελπισίας ἀνεφαίνοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Αἰφνης ἐγείρεται ὁ νέος ἀποφασιστικῶς καὶ μετὰ πάταγος λέγει πρὸς τὸν Λεμονᾶν:

— Τετέλεσται, ἄγωμεν. Ἄφου δ' ἐξῆλθον τῆς κατηραμένης οἰκίας: — Δὲν μοι μένει πλέον ἄλλο ἢ ν' αυτοκτονήσω, ἐξηκολούθησιν. Ἐχασα καὶ τὰς δέκα χιλιάδας φράγκων τοῦ θεοῦ μου καὶ ἦδη ἐπήρα καὶ αὐτὸν τὸν δυστυχεῖ εἰς τὸν λαίμυρόν μου.

— Τί; ἐπαίξεις τὰ χρήματα τοῦ θεοῦ σου; ἠρώτησε μετ' ἀποστροφῆς ὁ Ἰάκωβος. Ἄ, τοῦτο δὲν μοι τὸ εἶχες εἰπεῖ.

— Ἠλιπίζα δι' αὐτῶν νὰ κερδίσω καὶ πληρώσω τὰ χρεῖά μου. Ἦδη...

— Τότε ν' αυτοκτονήσῃς. Καὶ ἐγὼ σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ πράξῃς, ἐπαίπειν ὁ Λεμονᾶν. Εἰς τοὺς ἀτίμους δὲν ὑπάρχει ἄλλη διέξοδος.

— Ναί, εἶμαι οὕτως ἀτιμος. Τὸ παιγνίδιον μὲ παρέσυρεν, ἔχασα ὅ,τι εἶχον, ἔκαμα χρεῖα διὰ νὰ τὰ χάσω ἐκεῖ καὶ σήμερον ἠπάτησα τὸν θεῖον μου καὶ τοῦ ἐξήτησα τὰ μόνυ χρήματα,

ἅτινα εἶχε διὰ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπιλοιοπον μέρος τοῦ γήρατός του, ὅπως ἐπιχειρήσω ἐπικερδῆ ἐπιχειρήσῃ καὶ τοῦ τὰ ἐπιστρέψω αὐριον καὶ ἐγὼ ὁ ἄθλιος τὰ ἐπαίξω.

- Ὅστε τώρα λοιπὸν θά. . . .
— Θ' αυτοκτονήσω . . . ἀφεύκτως.
— Σὲ λυποῦμαι, φίλε μου, ἀλλὰ . . .
— Ἀλλά . . .
— Πρέπει ν' αυτοκτονήσῃς.
— Λοιπὸν, χάρτε . . .
— Καλὴν ἄνταμωσαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν τεθλιμμένοι καὶ ἀποφασιστικῶς, ἵνα μὴ ἐπανιδῶσι πλέον ἀλλήλους.

Ὁ Ἐρρίκος Διδερέ, νέος μόνις εἰκοσπενταετής, ὡραίος, ζωηρὸς καὶ πάντοτε εὐθυμὸς καὶ εὐχρηρὸς πρὸς πάντας, ἦτο ὄρφανὸς πατρός καὶ μητρός καὶ ἔμεινε παρὰ τῷ θεῷ του, ὅστις τὸν ἠγάπα πολὺ καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν ἀποτρέψῃ ἀπὸ τὰς κακὰς ἐξείας, ἃς ἐλάμβανεν μορφαίως ἐν μέσοις Παρισίοις καὶ ὅταν τῷ ἐζήτησε τὰς δέκα χιλιάδας φράγκα, τὴν μόνον ἐναπομεινουμένην αὐτῷ χρηματικὴν περιουσίαν, διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἐπικερδῆ καὶ βεβαίαν ἐπιχειρήσῃ, δὲν ἠδυνήθη νὰ τῷ ἀρνηθῆ τὴν παράκλησιν.

Ὁ Ἐρρίκος εἶχε χρηματίσῃ ὑπάλληλος παρὰ τινι τραπεζιτικῷ γραφεῖῳ ἀλλ' ἔνεκα τῶν συγχωνῶν καταχρήσεών του καὶ χρεῶν, ἅτινα ἐποίει δεξιά καὶ ἀριστερά διὰ τὸ κατηραμένον χαρτοπαίγνιον, εἶχεν ἀποπεμφθῆ τοῦ γραφείου καὶ μισθῆ παρὰ τῶν φίλων του. Οὐδεὶς συνανεστρέφετο αὐτὸν πλέον, ὁ δὲ Ἰάκωβος ὁ τελευταῖος ἐναπομεινὸς φίλος του, ἐγκατέλειψε καὶ αὐτὸς αὐτὸν μετὰ τὴν πρὸς τὸν θεῖον του γενομένην ἀπάτην, παροτρύνας εἰς τὸ τελευταῖον τῆς αυτοκτονίας, διὰ τοὺς ἀτίμους, καταφύγιον.

Ἦτο ἕκτη πρωϊνὴ ὥρα, ὅτε ὁ Ἐρρίκος ἀποχωριζόμενος τοῦ Ἰακώβου εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του, ὀριστικῶς ἀποφασισμένος νὰ λάβῃ τὸ πιστόλιόν του καὶ μεταβῆ παρὰ τὸν Σηκουᾶναν ν' αυτοκτονήσῃ. Ὁ θεῖος του ἐκοιμάτο ἀκόμη. Ἡ δὲ γραίκα Ἀννέτα ὑπηρετρία ἀγαθὴ καὶ κάπως ἀγροῦκος, εἶχεν ἐγερεθῆ καὶ ἐκαθάριζε τὴν οἰκίαν, μὴ δώσασα ποσῶς προσοχὴν εἰς αὐτὸν, διότι τὸν ἀπεστρέφετο καὶ διότι τὴν κακομετεχειρίζετο. Ἀνερχόμενος ὅμως τὴν κλίμακα τοῦ ἀνω διαμερίσματος εἶδε κατερχομένην τὴν Ἐρριέτην, ψυχολόγην τοῦ θεοῦ του νῦν δεκαεπταετιδα, ὡραίαν ὡς ἄγγελον, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, μετὰ τὴν κόμην ἡμελημένην καὶ χαριέντως πῖπτουσαν ὀπισθέν τῆς, ῥοδοκόκκινον ἐκ τοῦ ἡσυχίου ἔτι ὄπνου, ὄν διηλθε καθ' ὄλην τὴν νύκτα καὶ μετ' ὀφθαλμοῦς γλυκυτάτους καὶ ἐκφραστικωτάτους. Ἡ δὲ προῖνὴ περιβολὴ τῆς, ὅπως ἀπλη καὶ χαρίεσσα προσέειπεν αὐτὴν χροῖάν καὶ τύπον ὅπως πρωτοφανῆ καὶ ἐκλυσιτικὸν διὰ τὸν Ἐρρίκον. Πρῶτην φοράν εἶδεν αὐτὴν τόσον ὡραίαν καὶ ἐπαγωγὸν καὶ κατὰ πρῶτον ἀπὸ τόσο

καιρού, όπου διέμεναν εκεί, έλαβεν άφορμήν να τήν παρατηρήση προσεκτικώς.

Η Έρριέτη ήτο κόρη σεμνή και φρόνιμος, διελευσα όλον τόν χρόνον της παιδικής της ηλικίας εις τά σχολεία και ήγάπα τόν οίκον και τάς οικιακάς άσχολίας, ως καθήκον έπιβαλλόμενον αναγκαστικώς εις πάσαν γυναίκα. Η μήτηρ της χρηματίσασα θαλαμηπόλος επί πολλά έτη παρά τιμ καλή οικογενεία είχεν άποθάνει πρό έξ έτών.

Ο Έρρίκος όλως άγχιος και συνσταλμένος, πεφοβισμένος και κατακόπος, μόλις έστη και τήν παρετήρησεν όλίγον μετά προσεχής, ήθέλησε να προχωρήση εις τό ζωμάτιόν του, ότε αύτη τώ λέγει:

— Τι έχεις; και είσαι άγχιος και φοβισμένος καλέ τί έπαθες Έρρίκε;

Υπάρχουσι στιγμιαι καθ' ός ή έκμυστέρειυσις εξέρχεται της ψυχής ώς ή λάβα του ήφριστίου. Ο Έρρίκος τή διηγήθη, εις όλίγοις τά πάντα και ήρχετο να κλαίη.

Η Έρριέτη τότε ως εξ έμπνεύσειω; τώ λέγει:

— Μπά, μη σε μέλλει Έρρίκε, όλα διερωτώνται, τί θα σκοτώθης; δι' αυτά; μπά, μη τό κάνεις. Τι; θέλεις χρήματα και άλλα; εγώ να σου δώσω, αλλά με μίαν ύπόσχεσιν, αν με αγαπάς, δπω; αισθάνομαι και εγώ αύτην τήν στιγμήν, ότι σε αγαπώ. Να παίξης δια τελευταίαν φοράν, εις τήν τύχην μου τώρα. Και αν κερδίσης καλώς, αν δέν κερδίσης, δέν πειράζει. Θα έλθης να μ' εύρης και θα εργασθώμεν μαζί, θα ζήσωμεν μαζί, θα εγκαταλείψης πλέον αυτόν τόν καταραμένον βίον, όπου διαίχθεις.

Ο Έρρίκος όλως έκστατικώς παρετήρησε τήν νεάνιδα ταύτην και έκείπετο αν είναι άγγελος πρό αυτού, όστις τώ όμιλει ούτως ή γυνή, ή τις ήρχετο να τόν σώση.

— Δέχομαι, δέχομαι, τή άπαντā άμέσως, είμαι όλως ιδιόκός σου και αισθάνομαι, ότι από της στιγμής αύτης σε αγαπώ και εγώ περιπαθώς.

Τότε ή Έρριέτη, χωρίς να χάση καιρόν απεύδει εις τό ζωμάτιόν της και κομίζει μικρόν βελάντιον πλήρες χρημάτων, όπερ παραδίδουσα αύτῷ μετά πλήρους χαράς και πεποιθήσεως, τώ λέγει:

— Ίδού, φίλε μου, είναι τρεις χιλιάδες φράγκα, ή μόνη περιουσία της μακαρίτιδος μητρός μου, ήν μοι άφηκεν άποθήσκουσα. Λάβε τα και τρέξε να σωθής. Είναι χρήματα ίερά και παίξε τα εις τήν τύχην μου.

Ο Έρρίκος λαθών αυτά μετ' εύγνωμοσύνης, ήσπάσθη τήν χείρα της και έφυγε δρομαίως.

— Αχ, τόν έσωσα! άνέκραξε τότε καθ' έαυτήν ή νεάνις. Είμαι εύτυχής, διότι ήδυνήθη να έκτελέσω καλήν πράξιν.

Είς τί έβασίζετο ή Έρριέτη; Ήτο βεβαία περί της σωτηρίας του δια τών χρημάτων της

Ός φαίνεται αι γυναίκες πολλάκις εισί διερατικώτεροι και αισιοδοξώτεροι ήμῶν τῶν άνδρῶν.

Μετά μίαν ώραν ο Έρρίκος επιστρέφει περιχαρής.

— Ίδού, τή λέγει, έκέρδησα, δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα. Λάβε τα, δέκα χιλιάδες είναι του θείου και πέντε ιδικά σου. Τώρα είμαι εύχαριστημένος και δέν θα παίξω πλέον.

Η Έρριέτη τότε τώ λέγει:

— Θα τηρήσης και τόν λόγον σου, ότι με αγαπάς;

— Ο δέ Έρρίκος άσπαζόμενος αύτην τή άπαντā: — Αφού μοι φέρεις εύτυχίαν, είναι δυνατόν να σε αφήσω; Συ είσαι ο άγγελός μου και θα ήται εν όσω ζω.

Τότε έσπευσαν άμφότεροι και ίζήτησαν τήν άδειαν και εύλογίον του θείου, όστις τοὺς έστεφάνωσε συντόμως και έκτοτε ζωσι πολύ ήγαπημένοι και εύτυχεῖς, έχοντες και δύο τέκνα.

ΡΟΥΣ

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Είς τήν θύραν ενός πλουσίου.
— Τι ζητείς εδώ, γερόντισσα;
— Έλεος, Κύριε, έλεος...
— Είς τόν μπακάλη πήγαίνα, κερά, εις τόν μπακάλην.

Νέα τις χήρα εθεάθη κλαίουσα εν τῷ νεκροταφείῳ, ότε τήν πλησιάζει εις νεκροθάπτη, όπως τήν παρεγγόρησεν, και τή λέγει:

— Διατί κλαίετε Κυρία, δέν έχειτε άλλους φίλους ή συγγενείς;

— Δυστυχώς όχι, τῷ άπαντā εκείνη, άπολύτως οὐδέναι εις τόν κόσμον.

— Κρίμα, σās λυπούμαι, Κυρία, τότε να έργασθαι εδώ και θα σās παρεγγορῶμεν ήμεῖς.

Η χήρα καταβιβάζουσα τότε τάς χείρας με ποιάν τινα έλπίδα.

— Και πῶς θα με παρεγγορῆτε; έρωτῶ.

— Να, θα σās καθαρῶμεν τόν τάφον, θα σās ανάσωμεν τὰ καντήλια.

Η χήρα άπεργαζομένη.

— Περιττόν, σās εύχαριστῶ.

Μεταξὺ δύο νέων.

— Αἱ, πῶς τήν εύρίσκεις, Ραούλ, αύτην τήν νέαν, σου άρέσει;

— Όχι και τόσο, έχει οφθαλμούς ζωηρούς και κόμην ώραιάν, αλλά στόμα...πολύ κοινόν.

— Πολύ κοινόν; πῶς τό κατάλαβες;

— Δέν τό κατάλαβες; από τάς κοινάς όμιλίαις όπου κάμνει φαίνεται ότι συναναστρέφεται πολύ τό κοινόν.

Είς τινα θεατρικήν παράστασιν παρετηρήθη προχθές φουστανελοφόρος τις έπαρχιώτης χειροκροτῶν μετά τό τέλος τῶν χειροκροτημάτων τῶν θεατῶν, ότε ο παρακείμενος αὐτῷ τῷ παρατηρεῖ φιλικῶς:

— Να χειροκροτῆς μαζί μας όταν όλοι χειροκροτοῦμεν και όχι μόνος σου.

— Αμ δέ, εγώ δέν είμαι πληρωμένος, αλλά έπλήρωσα Κύριε και πρέπει να χειροκροτῶ χωριστά, τῷ άπαντā ο άφελής έπαρχιώτης.

Δύο φίλοι βιαστικῶς συναντῶνται:

— Σεύρεις, λέγει ο εις, όλίγον έλειψε να αναχωρήσω δια τήν Αμερικην.

— Μπά; και πῶς δέν έφυγες;

— Νά, ή αναχώρησίς μου εξηστῆτο από τήν τρίχα μιᾶς κεφαλῆς.

— Αἱ και τώρα;

— Τήν έχασα!

ΑΙ ΕΞΟΧΑΙ ΜΑΣ

Εν τῷ περιπάτῳ τῆς Κηφισσίας. Μεταξὺ δύο Κυριῶν.

— Λέγουν, ότι εδώ διασκορδίζει τις ώραῖα. Και εν τούτοις εγώ ήρχισα να βρούνωμαι.

— Εχεις δίκαιον και εγώ αγαπητῆ μου, τό ίδιον πάγω. Ο άηρ είναι εδώ τόσον βροῦς!

Εν Φαλήρῳ μεταξὺ δύο Κυριῶν:

— Ο σύζυγός μου διαρκῶς μένει εις τήν οίκίαν, δέν του άρέσει φαίνεται ο καθαρός άήρ της θαλάσσης.

— Μπά, και ο ιδιόκός μου καθεται από τήν προίαν εις τό βράδυ εις τό καφνεῖον, είναι συνήθεια όμως τήν όποιαν ήπέκτησεν εις Αθήνας, ότε ήτο υπάλληλος εις τό ύπουργείον.

Μεταξὺ δύο ηλικιωμένων:

— Πότον μου άρέσει ή εξέδρα φίλε μου, ένταῦθα αναπνέει τις τόν καθαρώτερον άέρα, είναι ή ύψηλωτέρα θέσις, ενώ εις τήν πλατείαν κάτω ο άήρ είναι μολυσμένος.

— Και εν τούτοις εκεί ζῆ και εύτυχεῖ ή νεότης, ή ώραίότης και ή υγιεία. Είς τήν βρώμην!

Ο κ. Δ. . . συναντῶ τόν γνωσίμῳν του κ. Π. . . εις τό Κεφαλάρι της Κηφισσίας.

— Μπὺ και σεῖς εδώ, πῶς έφέτος τό άπεφασίσατε;

— Τι να σου πῶ, φίλε μου, ή ζέστη τῶν Αθηνῶν είναι άνυπόφορος.

— Αμ' ή κόνις;

— Βέβαια και ή κόνις.

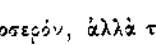
— Αμ' ο θόρυβος, τά τραμ, τά θεάτρα. . .

— Βέβαια, βέβαια φοικωδῶς ζαλίζουν και. . .

— Και οι πωληταῖ τῶν ὀδῶν με τάς άγριὰς φωνά: των;

— Α, να και αυτό άνυπόφορον, και τότε σκοπεύετε Κύριε Δ. . . να κατέλθετε εις Αθήνας;

— Α, τούτο εξαρτᾶται από τήν Κυρίαν μου.

— Αἱ, πῶ, σās φαίνεται τό Φάληρον έφέτος, κύριε Μιλτ. . .

— Αρκετῶ δροσερόν, αλλά του λείπει κάτι τι.

— Τι πράγμα;

— Μά μου φαίνεται, αν εγίνοντο και θερινοί χοροὶ θα ήτο τέλειον!

— Τὸ θεῖος χοροὶ; τί λέγεις; αλλά τότε δέν θα ήτο δροσερόν, αλλά θερμόν Φάληρον.

— Και μολαταῦτα όλα χρειάζονται, δια να ήναι τις εύχαριστημένος.

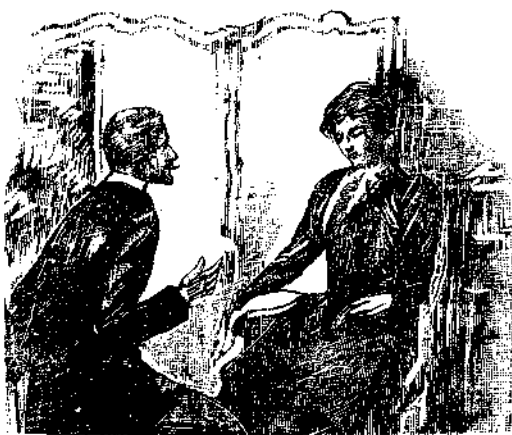
ΠΑΙΓΝΙΑ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦῶΝ

ΠΩΣ ΕΥΡΙΣΚΕΙ ΤΙΣ ΕΝ Η ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΚΑΕΣΤΟΜΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΟΧΑΡΤΑ

Λαμβάνετε μίαν δέσμην παιγνιοχάρτων και διαιρείτε αύτην εις δύο. Είς μονά και εις ζυγά χαρτῖα. Τὰς ντάμας θέτετε εις τά μονά και τοὺς Φάντες και Ρηγάδες εις τά ζυγά. Λαμβάνετε τήν δέσμην τῶν ζυγῶν, τήν ανακατώνετε καλῶς και διδετε εις τοὺς παρισταμένους να εκλέξουν έξ αύτης εν, ή και περισσότερα χορτῖα: Αφού τοῖς εἶπητε να τά ίδωσιν και τά ένθυμῶνται, καλῶς, διδετε έπιτηδειῶς και χωρὶς να σās έννοήσωσι τήν άλλην δέσμην τῶν χαρτῖων ήτις περιλαμβάνει τά μονά και λέγετε εις αὐτοὺς να θέσωσι τά εκλεχθέντα έντός αύτης πάλιν και ανακατόσωσι καλῶς.

Ενοείτε, ότι σεῖς τότε αναζητεῖτε μεταξὺ αὐτῶν τά ζυγά χαρτῖα και τά εύρίσκετε εύκόλως.

— Καί ἄν πέση ἡ Κυβέρνησις ;
 — Ἄν πέση ;
 — Ἀλλὰ τότε θὰ παυθῆς, φίλε μου.
 — Ἄ, κυρία μου, μὴ φοβείσθαι εἶμαι ἀνεξάρτητος.
 — Ὡστε νὰ ὑπανδρευθῶμεν . . .
 — Κυρία μου, μὴ βιάζεσθαι παρακαλῶ, διότι ἐξορτῶμαι ὑπὸ τῆς γυναικὸς μου . .

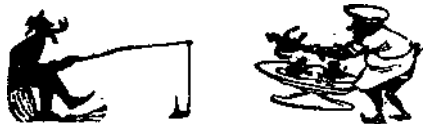

— Ἀλλ' ἦσθε καλλιτέχνης, κύριε . . .
 — Μὰ πῶς τὸ γνωρίζετε . . .
 — Ὡ! φαίνεσθε. Τὰ μαλλιά σας, ἡ γλυκύτης σας, ἡ γραβάτα σας, ὅλον τέλος τὸ ἐξωτερικόν σας σὰς προδίδει. Καί εἰς ποῖον κλάδον τῆς καλλιτεχνίας ὑπάγεσθε ;
 — Μὰ . . . εἰς τὴν ἐπιγραφοποιίαν . . .
 — !!!

ΑΣΤΕΙΑ

— Καί ποῖον προτείνεις σὺ διὰ τὴν χηρεύουσαν θέσιν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ;
 — Μὰ τὸν διευθυντὴν τῶν τηλεγράφων . .

Εἰς τὸ σχολεῖον :
 — Διατὶ αἱ νυκτερίδες ἐξέρχονται τὴν νύκτα ;
 — Διότι καὶ οἱ μῦς ἐξέρχονται τὴν νύκτα καὶ ἀμφότερα ἀνήκουν εἰς τὴν τάξιν τῶν θηλαστικῶν.

Σκηὴν μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ.
 — Ἀμελέσσετε . . . τὸ κεφάλι σου πταίει καὶ δὲν ἐπροβιάσθης.
 Καὶ ὁ ἀμελής μαθητὴς ἔχων ὑπ' ὄψει τοῦ τοῦς τελευταίους τηλεγραφικούς προβιάσμούς.
 — Καὶ μήπως καὶ σὺ προβιάσθης ;

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἐν τῇ σχολείῳ :
 — Πῶς διακρίνεις τοὺς σοφοὺς ἀπὸ τοῦς λοιποὺς κοινοὺς ἀνθρώπους ;
 — Ἐκ τῆς τερατώδους μορφῆς των !

Ἐπὶ Αὐλοδοβίκου ΙΑ' ὁ Γουσταῦς Ναδῶ, ὁ περίφημος χαματογράφος, ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν Κουπιάνην καὶ ὅταν εἰσῆλθεν ὁ αὐτοκράτωρ ὅπως τὸν ἐνθαρρύνῃ τοῦ εἶπε μειδιῶν :

— Ἐδῶ, κύριε Ναδῶ, εἰσθε σὰν εἰς τὸ σπίτι σας.
 — Ὅπως εἰς τὸ σπίτι μου, Μεγαλειότητε ! Τόσον τὸ χειρότερον. Ἦλιτζα, ὅτι θὰ εἶμαι καλλίτερα !

ΙΩΣΗΦ Ο ΠΑΓΚΑΛΟΣ

[Ἀποσπῶμεν μέρος ἐκ τῆς Ι΄ σκηνῆς τῆς Ι΄ πράξεως τοῦ ὀρθίου δράματος τοῦ κ. Κωστοπούλου ἐν ᾧ ὁ Ἰωσήφ ἀγωνίζεται κατὰ τοῦ πάθους τῆς Ζηλικῆς.]

Ἰωσήφ (δεικνύων τὸν οὐρανόν). Μὰς βλέπει ἐκεῖνος, ὅστις τὰ πάντα βλέπει καὶ ἀκούει· ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ ὀφθαλμὸς, τὸ ἄπειρον, τὸ σύμπαν περιβάλλων, εἰσδύει καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ μύχια τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας. ἐτόζων τοὺς λογισμοὺς πάντων τῶν ἀνθρώπων, τὰς σκέψεις αὐτῶν, τὰ συναισθήματα, τὰ πάντα. Πῶς λοιπὸν κατόπιν ὧν τούτων θὰ τολμήσω νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου, χωρὶς νὰ φοβηθῶ τὴν φοβερὰν ὀργὴν του ; Πῶς θὰ τολμήσω ὑψῶν τὰς χεῖράς μου νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν βοήθειάν του ; Μὲ τί πρόσωπον θὰ ἀτενίσω εἰς τὸν οὐρανόν ; Πῶς ζητεῖς νὰ παραβῶ καθήκοντα ὀφειλόμενα πρὸς τε τὸν Θεόν καὶ τοὺς ὁμοίους μου ; Καθήκοντα ἐρριζωμένα ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐκ νεαρᾶς μου ἡλικίας ; Καὶ μόνη ἡ σκέψις τῆς παραβάσεως αὐτῶν μὲ τρομάζει μὲ καθιστᾷ ἐξάλλον ! . . Ὡ, ἐὰν προδῶ εἰς αὐτὸ τὸ ἀπονενομημένον διάδημα, μοὶ φαίνεται ὅτι πάραυτο ἡ σκιά τοῦ πατρὸς μου θὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν μου ἀπειλητικῆ, μὲ τρίγας ἠνωρθωμένας καὶ μὲ χεῖρα ὑψωμένην καὶ δεικνύουσαν τὸν οὐρανόν καὶ διὰ φωνῆς βροντώδους θέλει με εἶπῃ. « Ἀχάριστε, τί πράττεις ; τὸν εὐεργέτην σου προδίδεις ; » Ὡ! ριγῶ ὄλος καὶ φρίττω ἀναλογιζόμενος τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην τὴν στιγμὴν !

Ζηλικά. Μόνον πρὸ τῶν θεῶν, οἵτινες τόσον πολὺ σὲ φοβίζουσιν ἠδυνάμην νὰ σταματήσω. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ὑπάρχουσιν ὄντως τοιοῦτοι ; οὐχί· ἀφ' οὗ τὸν ὀλεθρον ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων ἐπιζητοῦσιν.

Ἰωσήφ. Θεοὶ ἂν ὑπάρχουσιν ἀγνωῦ· ἐν μόνον γνωρίζω ὅτι ὑπάρχει εἰς μέγας Θεός, ὁ τὸν οὐρανόν καὶ τὴν γῆν ποιήσας, ὁ τόσον ἑναρμονίως τὸν κόσμον κυβερνῶν, ὁ διευθετῶν καὶ διευθύνων διὰ τῆς μεγάλης Αὐτοῦ σοφίας τὸ σύμπαν, ὁ βραβεύων τὴν ἀρετὴν καὶ τιμωρῶν τὴν κακίαν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Σ' τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραδῶνας τοῦ φίλου μου Ἰωάννου Καλλιᾶδου.

Μετὰ τῆς χαριτωμένης Λαρισσῆς κόρης Κλεοπάτρας Ἀθ. Πηδᾶρα.

Ἐύρισε πόλεις χίλιας δυὸ κ' εἶδε πολλὰς κυράδες, Κεῖθε παρθέναις ἠλευσταῖς καὶ ὀμορφιαῖς χιλιάδες

Κι' ἄκουσε ἀηδόνια νὰ λαλοῦν πουλιά καὶ χελιδόνια, Κ' εἶδε πῶς ζῶνε μὲ φιλίᾳ κι' ἀγάπῃ τὰ τρυφόνια, Κ' εἶδε νεράιδες τοῦ γιாலοῦ καὶ μαγευμένα κάλλη, Σειρήνες χίλιας . . ἄλλ' αὐτὸς ζητοῦσε κάποιαν [ἄλλη,

Ποῦ καὶ σὲ λύπας καὶ χαρὰ νὰ μὴν εἶν' αὐτὴ ἑένη Καὶ τὴν εὐρήκε χαρωπὴ καὶ μισχαναθρεμμένη, Σ' τῆς Θεσσαλίας τὴν καρδιά ποῦ ὁ Πηνειὸς τὴ βρέ- [χει

Σ' τὴν Ἀδριασά μας τὴ γλυκεῖά ποῦ τόσα καλὰ ἔχει . . Ποῦ τὸν πατέρα δὲν τὸν λέν μπαμπά . . καὶ τὴ μητέρα Τὴ λένε μάνα . . τί κυρὰ ἀγγὴ ! τί περιστέρη ! Τέτοιαν ἐδιάλεξε χρυση κυρὰ γιὰ σύντροφόν του, Σ' αὐτὴν μπροστὰ σὰν Παναγιᾶ νὰ κἀνὴ τὸ [σταυρὸν του !

Κι' αὐτὴ γι' αὐτὸν μόνον νὰ ζῆ νὰ τὸν κυττά σ' τὰ [μάτια,

Καὶ νὰ νομίζῃ τοῦ Θεοῦ πῶς βλέπει τὰ παλάτια ! Ἔτσι τὴ θέλω τὴ ζωὴ μ' ἀγάπῃ νὰ διαβαίνῃ, Δέξου Θεέ μου μὴν εὐχὴ νὰ ζῶν Εὐτυχισμένοι !
 Λάρισα Ἀθροιστος Γ. Α. Πολέτης.

ΤΗ. ΕΛΛΗΝ. ΚΑΙ ΜΕΛΑΝΟΦΘΑΛΜΟΙ ΙΤΑΛΙΑΙ

Καλλιόμορφο καὶ ὀροσερὸ τῆς νεότητος μου λουλουδι ἀστέρι μου γλυκόφωτο ὑπερινό μ' τραγοῦδι τὴ γλυκυτὴ σου ματιὰ τόσον καιρὸ δὲν εἶδα, ἰδοὺ ὁ μόνος μου καυθός.— Ἀλλ' ἔχω τὴν ἑλίπιδαν ν' ἀρθῶ λευκὸ μου εὐειρο στὴν τρυφερὴ ἀγκάλῃ ἀφοῦ ἡ δόλια μου καρδιά γιὰ σένα μόνον πάλλει.

Ἀπὸ τὰς ὄχθας τοῦ Νεῖλου
 Μελιτιάδης Κ. Κορμπέτης

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΧΡΥΣΟΛΑΤΡΕΙΑ

Ἡ πολιτεία μεροληπτῆ, τὸ αἶσθημα ἠλλοσώθη, ἡ Ἐκκλησία παρεξέκλινε, τὸ πᾶν ἐξηχερώθη !

Τῶν καθηκόντων ἐπελάθοντο, πολλῶν τῶν θείων μᾶλλον καὶ τυφλοὶ λατρευταὶ κατήντησαν τοῦ Ἔθνους τῶν [μεταλλῶν.

Χρυσὸς ὁ Θεός, χρυσὸς τὸ πᾶν, χρυσὸς ἡ κοινὴ λατρεία καὶ μόνον ἐπὶ φίλῳ ὀνόματι καὶ πατραγαθίᾳ,

ἦν προσποιούνται πάντες, ὑψοῦνται ἀνδριάντες !

ΛΥΚΟΦΙΛΙΑ

Καθὼς ὅλα μ.κ. καὶ αὐτὴ ἡ ἱερὰ φιλία εἶνε συμφέρον ἴδιον, ἀπλὴ κερδοσκοπία.

Ἐφ' ὅσον εὐήμερεῖς πάντες σὲ γλυκοφιλοῦσι, ἄμα δὲ σ' ἴδουν δυστυχῆ εὐθὺς σὲ λησμονοῦσι.

Καὶ ἐνῶ πρὶν δὲν ἔλλειπον θερμῶς νὰ σ' ἐκθειάζουν Καὶ τὸν χειρὸν τῶν συμφορῶν κἀν δὲν σὲ πλη- [σιάζουν,

αὐτοὶ οἱ θερμοὶ φίλοι τοιοῦτοι μὲ τὰ χεῖλη.

Θῆβαι

Εὐκλείδης Α. Βάγγραννης.

Ω! ΧΑΙΡΕ ΜΟΥΣΙΚΗ!

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΓΙΑΚΟΥ ΜΙΑΟΥ

Ω φίλη, σὺ χαίρε, λαμπρά, μαγική,
Τὸ πνεῦμα ὑψοῦσα, ἀγνή μουσική!

Ω! πόσον τὸ ἦσμα κινεῖ σθεναρὸν
Ἡ θέλγει θυμῆρες, ἰδὺ καὶ ἀβρόν..

Ω! ποί' ἄρμονία ἀκούετ' ἐκεῖ;
Τὶ μέλος κροτεῖται ὠραῖον, γλυκὺ;
Χορδαὶ καλλιφώνου κιθάρας, λαμπρᾶς,
Ἐκπέμπουσι πόνου ἢ φθόγγους χαρᾶς.

Ἄχ! πῶς τὸ κυμβάλισμα, πῶς συγκινεῖ,
Ἡ τόσον ρεμβώδης τῶν πλύκτρων φωνή.
Αὐλὸς λιγυρόδωπος εὐφραίνων ἤχει,
Τῆς ἄρας τὸ μέλος γλυκὺ ἀντηχεῖ!

Ἴδου θιασῶται ἡμεῖς χαρωποὶ
Μᾶς τέρπει τέχνης ἡ θεῖα μολπή.
Ἐμπρός, ὦ ἐταῖροι, τὸ ἦσμα ἡμῶν
Τονίσωμεν πάντες μὲ ἔνθουον ρυθμόν.

Σκιρτᾶτε, ὦ νέοι, σκιρτᾶτε φαιδρῶς
Ἄς ψάλλῃ τῶν νέων ἡμῶν ὁ χορὸς.
Ὡ χαῖρε σὺ τέχνη φαιδρά, μαγική,
Τὸ πνεῦμα ὑψοῦσα, σεμνὴ μουσική!

ΜΕ ΗΓΑΠΑΣ

Με ἠγάπας ὅταν εἴμην
πλούσιος καὶ εὐτυχῆς
κ' ἔλεγες πῶς με ἔμενα
ἀπεφάσισες νὰ ζῆς.

Ἦδὼν ὅμως με ἠρνῆθης
αὐθωρεὶ κόρη σκληρὰ
ἐπειδὴ ἐχ' ἀπωλέσθαι
Δόξα, πλοῦτη καὶ χαρὰ!!!

Λάρισα Ἀδαμάντιος Νικολαΐδης

ΣΤΟΝ ΤΑΦΟΝ ΜΟΥ

Ὅταν ἡ πλάξ τοῦ τάφου μου
τὸ ὄμα μου καλύψῃ
καὶ ἡ μορφή μ' ἀπὸ τὴν γῆ
παντοτεινὰ ἐκλείψῃ

Τότε ἐλθε στὸν τάφον μου
μὰ δέσει νὰ κάμῃς
καὶ με ἀνθούς καὶ δάκρυα
τὸν τάφον μου νὰ ράνῃς

Λάρισα Ἀδαμάντιος Νικολαΐδης

Τὰ γραφεῖα τῆς «Φύσεως» μετεφέρθησαν ἐπὶ
τῆς ὁδοῦ Ἀθηνᾶς-Λυκούργου ἀρ. 14 παρὰ τὸν
σὶδηρ. σταθμὸν Ἀθηνῶν-Πειραιῶς-Ὀμονοίας.

Τοῦ γνωστότατου καὶ δημοφιλοῦς ποιητοῦ
Χ. Σπυριδιλάκη ἡ 3η ἐκδόσις τοῦ βραβευθέν-
τος ἐμμέτρον δράματος Γιὰ τὴν Πατρίδα πω-
λεῖται εἰς τὰ κυριώτερα βιβλιοπωλεῖα καὶ τὰ
γραφεῖα τῆς ἐταιρείας ὁ Ἑλληνοῦδος ἀντὶ δραχ-
μῶν 2.

ΙΩΣΗΦ Ο ΠΑΓΚΑΛΟΣ Η Η ΑΡΕΤΗ ΘΡΙ-
ΑΜΒΕΥΟΥΣΑ

Χρυσαὶ σελίδες, σελίδες ἠθικαὶ ἀποτελοῦν τομίδιον
φιλόκαλον ἐξ 150 σελίδων, κακοσημῆμενον ὑπὸ 8 εἰ-
κόνων, ὧν αἱ πέντε ἔργα περιφήμου ζωγράφου καὶ τέ-
χνης θαυμασίας, ἀπεικονίζουσι ἐξόχους σκηνὰς τοῦ
δράματος, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν ἡ μὲν εἶναι σύμπλεγμα
τῶν ἐρασιτεχνῶν τὸ δεύτερον διδασκάντων τὸ ἔργον, ἡ
ἑτέρα τὸν συμπληθῆ συγγραφεὶ παριστά, ἡ δ' ἄλλη τοῦ
ἀποστάτου Μουδῆ Ἀλατίνου εἰκονίζει τὴν μορφήν
ἐν ἣ ἀντανακλάται καρδία εὐγενῆ καὶ γλυκῆς χα-
ρακτῆρος.

Εἰς τὴν ἱερὰν ταύτην σκηνὴν καὶ τὸν ἀντάξιον σκῆ-
νῆν αὐτοῦ Κάρλο Ἀλατίνου ὁ συγγραφεὶς ἀφιέρωσε τὸ
πνεῦμά του.

ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ Δρᾶμα Φρ Κοτπέ. Γ' ὄνομα
μόνον τοῦ συγγραφεὶς ἀντὶ παντὸς ἄλλου νομιζομεν
ὅτι ἀρκεῖ, διὰ νὰ καταδειχθῇ ἡ ἀξία τοῦ ἔργου τού-
του, ὅπως μετὰ περισσοῦς φιλοκλιᾶς ἐξέδωκεν ἡ συνά-
δελφος «Παναθηναῖα» κατὰ μετάφρασιν ἀρίστην τοῦ
Χ. Α. Θέρου.

Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δραχμῆς

ΜΟΡΦΩΣΙΣ. Δεκαπενθήμερον περιοδικὸν τοῦ
Κεντρικοῦ Μορφωτικοῦ συλλόγου Ἀθηνῶν. Ἐξέδοθη τὸ
19 φύλλον, τιμὴ ἑτησίως δρα. 4 ἔξαμ. 2,50.

Σ. Φ. Θερινῶς συνιστῶμεν εἰς πάντας τὴν ἐγγραφήν
εἰς τὸ περιοδικὸν ταῦτο, καθόσον ἐπιδιώκει μετὰ τοῦ
συλλόγου σκοποῦς ἐθνικοῦς καὶ ἀγνοῦς.

JOURNAL DU CIEL trente Septieme année. Cour-
ronnee par l'Academie des sciences. — Bulletin de la
société d'Astronomie. — Notions populaires d'Astronomie
pratique. — Astronomie pour tous.

Directeur Joseph Vinol. Bureau du journal: Cour
de Rohan, boulevard St. Germain 130 Paris, 6e.

Abonnement: Dix Francs par an.

ΕΞΕΔΟΘΗ ὑπὸ τῆς «Παναθηναῖας» ἐν ἀρίστη
φωτοτυπία ἢ ἔξοχος ἐλαστογραφία τοῦ ἀειμνήστου Ν.
Γούζη τὸ κρυφὸ ὄχλοιστο.

Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δρα. 3 καὶ 4
ἀντὶλόγως τοῦ γάρτου.

Ἐπίσης ὑπὸ τῆς φιλιππου κοινωνίας ἐξεδόθησαν.
Τὸ καταστατικὸν τῆς ἐταιρείας.

Προσωρινὸς κανονισμὸς τῶν ἱπποδρομιῶν
καὶ Γενικὸν τῶν Ἀγώνων πρόγραμμα.

ΑΓΓΕΛΟΝΤΑΙ:
• Ἐντυπώσεις τῆς Ζωῆς Δ. Ι. Καλογεροπούλου.
• Ποιήσεις Κ. Μ. Ἀρχιερέου.

Τὸ «Μουσικόν» λίαν προσεχῶς μετονομάζεται
«Φροντὸς» καὶ γίνεται καθημερινὴ ἐφημερίδα πολι-
τικῆ, φιλολογικῆ, καλλιτεχνικῆ, κοινωνικῆ κτλ. τῆς
συνδρομῆς μενούσης ὡς πρότερον.

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΕΥ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ

ΥΠΟ

ΧΑΡΙΛΑΟΥ Σ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗ

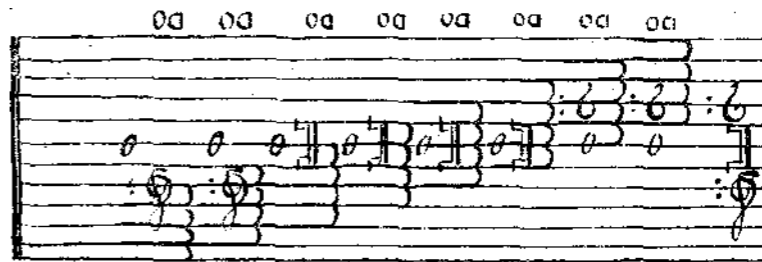
συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου

Δ). Ὅτι εἰς ἐκάστην ἀλλαγὴν θέσεως, ἐν καὶ
τὸ αὐτὸ κλειδίον παρίσταται ὡς νέον καὶ ἐπο-
μένως τὰ τρία κλειδιά, λαμβάνοντα ὁκτώ διαφί-
ρους θέσεις, παρίσταται ὡς νὰ ἦσαν ὁκτώ δι-
άφορα κλειδιά.

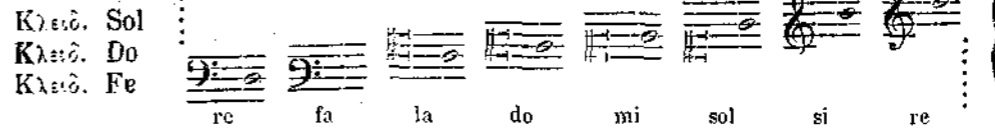
Ε). Ὅτι τὰ κλειδιά τεθῆμετα εἰς τὰ μερικὰ

πεντάγραμμα, ἔχουσι τὴν ἀπαιτουμένην ἀναλο-
γίαν, καὶ εὐκόλως εὐρίσκωμεν, συγκρίνοντες ἕκα-
στον κλειδίον τοῦ πενταγράμμου πρὸ τὸ ἀντα-
ποκρινόμενον κλειδίον τοῦ δωδεκαγράμμου. Δη-
λαδῆ, εἴπομεν προηγουμένως, ὅτι τὰ ἐξῆς φθογ-
γίσματα ἀποτελοῦσιν ὁμοφωνίαν.

Διὰ ν' ἀποδείξωμεν ταῦτα, θέτομεν ἕκαστον
κλειδίον τῶν διαφόρων τούτων πενταγράμμων,
ἐπὶ τοῦ ἀνταποκρινόμενου κλειδίου τοῦ δωδεκα-
γράμμου καὶ ἀμέσως παρατηροῦμεν, ὅτι καὶ τὰ
ὁκτώ φθογγίσματα, διέρχονται, διὰ τῆς ἑκτῆς
γραμμῆς τοῦ δωδεκαγράμμου, ἤτοι διὰ τῆς γραμ-
μῆς τοῦ Δο' ἐπομένως δηλοῦσιν τὸν αὐτὸν
φθόγγον. π. χ.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ ἐξῆς φθογγίσματα:
Ἐνταῦθα παρατηροῦμεν, ὅτι ἕκαστον φθογγίσμαον εἶναι ὑψηλότερον τοῦ προηγουμένου κατὰ
τρία διαστήματα. π. χ.

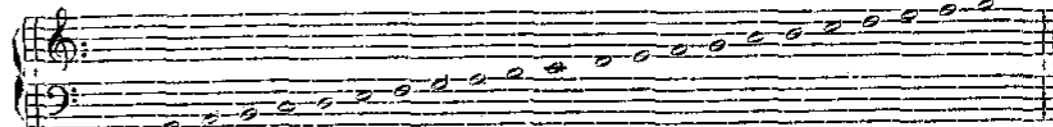
Τὰ δύο ταῦτα παραδείγματα μᾶς δεικνύουσιν
ὅτι τὰ τρία κλειδιά, ὡς πρὸς τὰς διαφίρους θέ-
σεις τῶν ἐπὶ τοῦ πενταγράμμου, σχηματίζουσι
σύστημά τι εἰς τὸ ὁποῖον ἡ μετάθεσις ἢ ἀλλαγὴ
τῶν φθογγισμάτων, ἐκτελεῖται ἀπὸ τρίτου εἰς
τρίτον διάστημα.

Νῦν δὲ παρατηροῦμεν, ὅποσον τὸ ὄφελος καὶ
ἡ εὐκολία, ἥτις προκύπτει ἐκ τοῦ τοιοῦτου συ-
στήματος. Ἐφ' ἐνὸς μόνου πενταγράμμου, τῆ
βοηθεία τῶν κλειδίων, γράφομεν ἅπαντα τὰ φθογ-
γίσματα τοῦ δωδεκαγράμμου. Ὡστε δι' ἐκάστην

φωνὴν εὐρίσκεται κλειδίον τι ἀνταποκρινόμενον
εἰς τὸ διαπασῶν αὐτῆς.

Περὶ τούτου ἀμέσως θὰ πραγματευθῶμεν.

Σημείωσις. Ὁ τρόπος δι' οὗ γράφονται τὰ
φθογγίσματα τοῦ κλειδοκυμβάλου παρουσιάζεται
διὰ τῆς ἐνόττητος τῶν δύο κλειδίων (fa καὶ sol)
ὡς ἔχουσιν ἐν τῷ δωδεκαγράμμῳ. Ἡ δὲ συμπλη-
ρωματικὴ γραμμὴ, ἢ εὐρίσκομένη μεταξὺ τῶν
δύο πενταγράμμων, εἶναι ἀκριβῶς ἡ γραμμὴ τοῦ
do τοῦ δωδεκαγράμμου.

Τὰ κλειδιά ὡς πρὸς τὰς φωνάς.

Αἱ φωναὶ γενικῶς διαιροῦνται εἰς δύο τάξεις.
Εἰς φωνὰς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ἐξ ὧν αἱ πρῶ-
ται χαμηλαὶ εἰσὶν, αἱ δευτέραι ὑψηλαί. Ἐκ τού-
των δὲ τῶν ἀνδρῶν τινες εἰσὶν ὀλιγώτερον, τι-
νες δὲ περισσότερον χαμηλαί, ὡς καὶ τῶν γυ-
ναικῶν ἄλλαι ὀλιγώτερον ὑψηλαί καὶ ἄλλαι

περισσότερον. Τούτου ἕνεκα ὑπάρχουσι διάφοροι
βαθμοὶ φωνῶν, ὧν οἱ εὐχρηστότεροι εἰσὶν οἱ ἐξῆς:

Διὰ τὰς φωνὰς τῶν ἀνδρῶν) ἡ χαμηλὴ φωνὴ (le basse)
) ἡ μεσάζουσα « (le ténor)
Διὰ τὰς φωνὰς τῶν γυναικῶν) ἡ χαμηλὴ φωνὴ (le contralto)
) ἡ μεσάζουσα « (le soprano)

Αἱ φωναὶ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων εἰσὶ
ὑψηλότεραι κατὰ μίαν ὀκτάβαν τῶν ἀνδρῶν.
(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

22. Αίνιγμα.

Διατρέχω τὰς ἡπείρους
φέρων ἡπειρον ἐντός μου
καὶ καλλιτέρος ὑπάρχω
εἰς πολλὰ μέρη τοῦ κόσμου.
Πέπλος σκότους ἀποκρύπτει,
πλὴν τῶν ἄκρων μου ἡ λάμψις
ταύτην σοὶ ἀποκαλύπτει.

23. Αίνιγμα.

Παλαιὸν εἶμι κι' ἀρχαῖον
ὡς αὐτὸς ὁ γέρω Νῶε,
καλὸς φίλος ἢ ἔχθρος μου
Εἶσαι, λῦτα μου ἀθῶε ;
'Αρχαιότερον θά γείνη
ἂν τὸν τράχηλον μου κόψει
κι' ἐπ' αὐτοῦ ἔαν καθήσῃ
τότε, φίλε, θά προκόψῃς.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΘΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

16. Αίνιγμα. Μεν-ἄνδρος. Μένανδρος

'Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Διομ. Πετρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν
ἢ Δις Κικὴ Μερλοπούλου ἐκ Τήνου ὁ κ. 'Επαμ. Ψα-
ρόπουλος ἐκ Πατρῶν ἢ κ. Αὐρηλία Κόκορη ἐκ Ψαρ-
ρῶν καὶ ἡ Δις Τιτιανὴ Μαυρίκου ἐξ Ἀθηνῶν.

17. Αίνιγμα. Γαλήνη-Γαλή

'Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Διομ. Πετρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν
ὁ κ. 'Επαμ. Ψαρόπουλος ἐκ Πατρῶν ἢ Δις Τιτιανὴ
Μαυρίκου ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἡ Δις Εἰρήνη Νίνου ἐξ
'Αθηνῶν.

18. Αίνιγμα. Α. Β. Ριον. Ιον-Αὔρον.

'Ἐλυσαν αὐτὸ ὁ κ. Διομ. Πετρόπουλος ἐξ Ἀθηνῶν
ὁ κ. 'Επαμ. Ψαρόπουλος ἐκ Πατρῶν ἢ κ. Αὐρηλία
Κόκορη ἐκ Ψαρρῶν καὶ ἡ Δις Τιτ. Μαυρίκου ἐξ Ἀ-
θηνῶν.

ΥΠὸ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ.
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ
ΑΚΑΔΗΜΙΑ

(Ἐγκριθεῖσα διὰ τοῦ ἀπὸ 29 Ἰουλίου 1894
Βασιλ. Διατάγματος)

ΒΡΑΒΕΥΘΕΙΣΑ ΔΙΑ ΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΕΙΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΥ

[Ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῶν δήμων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς].

Τυχούσα χρυσοῦ βραβείου ἐν τῇ γεωργικῇ
ἐκθέσει τῆς Λαρίσης)

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΘ

ΣΧΟΛΑΙ

Προπαιδευτικὴ
Ἐμπορικὴ
Βιομηχανικὴ (μετὰ Ἐλαιουργι-
κοῦ καὶ Ζυροτεχν. τμήματος)
Γεωργικὴ
Μεταλλευτικὴ καὶ
Μεταλλουργικὴ

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΘ

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχοῦνται ἀπὸ τῆς 20 Ἀυγούστου. —
Τὰ μαθήματα ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Προγράμματα ἀποστέλλονται δωρεάν παντὶ τῷ αἰτούντι.

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ἐπὶ τῆς πλατείας Κάνιγγος ἐν Ἀθήναις.

* Ἐφθασεν ἤδη ὁ Σεπτέμβριος, ὁ μὲν τῶν μετακλι-
μῆσεων καὶ οἱ τῶν ὑπερῶν θεάτρων ἠθοποιοὶ μὲν,
ὡς ταξειδιῶται γελιδόνες, ἐτοιμάζονται διὰ τὴν χει-
μερινὴν τῶν ἀποδήμησιν. Καὶ δὲν θὰ εἶχον ζελαίως
σκοπὸν ν' ἀναχωρήσουν, ἂν μὴ ὁ ἑαυτοῦς οὐρανὸς
ματεβάλλετο εἰς νεφελῶδες, ὁ δὲ κόσμος ἀραιότατος
παρηκολούθει τὴν ἐξέλιξιν τῶν εὐεργετικῶν τῶν.

* Ἦδὲ ἀρίθρη ἐκ Πατρῶν ἡ ἔξυλος ἠθοποιὸς
Αἰκατερίνη Βερόνη μετὰ τοῦ ἀρίστου θιάσου τῆς,
ἐγκατασταθεῖσα ἐν τῷ θεάτρῳ Βαριετὲ καὶ ἀρχι-
τασα τῆς παραστάσεως διὰ τῆς Ἀρτεμίας.

* Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐδόθη ἐν τῷ Δη-
ματικῷ θεάτρῳ ἡ πρὸς τιμὴν τῶν Ρουμάνων ροιτη-
τῶν διδασκαλίαν τοῦ Οἰδίποδος τυράννου. Τὸ θέα-
τρον ἦτο ὑπὲρπληρὲς, οἱ διδάξαντες τὸ ἀρχαῖον δράμα
παταγωδῶς ἐχειροκροτήθησαν, στίχωνοι προσεφέ-
θησαν ὑπὸ τοῦ περιφανοῦς Ρουμάνου καθηγητοῦ Το-
ταλιέσκου εἰς τὴν Ἀδα Δήμητραν Ἀποστόλου καὶ
τὸν κ. Κυπαρίσση, εἰς τὸ τέλος δὲ λόγοι ἐξεφωνή-
θησαν ὑπὸ τοῦ λογιῶ κ. Μιστριώτου προέδρου τῆς
πρὸς διδασκαλίαν τῶν ἀρχαίων δραμάτων Ἐταιρείας
καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκδρομῆς τῶν Ρουμάνων κ.
Τοταλιέσκου, ἐπισφραγίσαντες τὴν ἐορτήν.

ΑΓΓΕΛΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ (Ἐξεδόθη ἤδη)
ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ (ὑπὸ τὰ πνευστήρια)
Ἐκάστη σειρά τιμᾶται φρ. 3. Μόνον διὰ τοὺς
ἐγγραφομένους συνδρομητάς.

Ἡ Α' ΣΕΙΡΑ, ὀγκώδης τόμος ἐκ 12 τυπογραφικῶν φύλ-
λων (περίπου 200 σελίδων) κομφοτάτος, με εἰκονογραφημένον
τρέγμαρον ἐξώφυλλον καὶ με τὴν εἰκόνα τοῦ συγγραφέως,
περιέχει τὰ ἐξῆς μικρὰ καὶ μεγάλα Διηγήματα :

Τὸ παράφρον του. — Ὁ Ἀπόμαχος. — Ἐπιστολικὴ φιλοφροσύνη. —
Ἡ δυσχερῆσιμη. — Σαὶ ἴσον. — Χωρὶς ἰσοῦ. — Ἄγνια. — Νέη
ἰζην. — Ὁ Ἀσπιδίτης. — Οἱ παράνομοι. — Τὸ ἕνισον. — Ἄνε
μυα. — Τὸ μίος. — Τὸ φίλον. — Τὸ ραγιαῖον. — Βοηθὴ Παράφρον. —
Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος τῆς Ἀστυνοίας.

Ἐκτὸς τῶν διὰ τοὺς προεγγραμένους συνδρομητάς ὀνομα-
στικῶν ἀντιτύπων, ἐξετυπώθησαν καὶ ὀλίγα ἀκόμη, διὰ τοὺς
ἐγγραφομένους συνδρομητάς εἰς τὴν Β' Σειρᾶν, ἐπὶς τῆς
προθεσμίας, οἱ ὁποῖοι θὰ ἤθελον ἀποκτήσουν καὶ τὴν πρῶ-
την. (Ἡ πρώτη Σειρὰ δὲν πωλεῖται χωριστᾶ.)

Ἡ Β' ΣΕΙΡΑ, ἐκδομένη λίαν προσεχῶς, ἀποτελεῖ τόμον
ἐντελῶς ὅμοιον με τὸν πρῶτον κατὰ τὴν ὄγκον καὶ τὴν με-
ρὴν, περιλαμβάνει δὲ ἐπίσης πλουσίαν συλλογὴν νέων Διη-
γημάτων.

Τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητάς φρ. 3

Οἱ ἤδη ἐγγραφόμενοι διὰ τὴν Β' Σειρᾶν, ἂν ἐν ἤρᾳ
συνδρομητᾶι τῆς Α' εἰδόντες ἂν θέλουν ἀποκτήσουν καὶ
ταύτην, συναποστέλλοντας ἕτερα 3 φράγκα. Ὅπως, οἱ ἐμβά-
ζοντες ἐν ἄλλω φράγκα 6, τὴν μὲν Α' Σειρᾶν τῶν «Διηγημάτων»
θὰ λάθουν ἁμέσως, τὴν δὲ Β' Σειρᾶν ἄρα τῇ ἐκδόσει τῆς.

Αἱ παραγγελίαι, δεκταὶ μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου
1901, συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ἐπὶ τοῦ ἀντιτίμου καὶ
στέλλονται εἴτε ἀπ' εὐθείας : πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον
Ξενοπούλου, Γραφεῖον «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»,
ὁδὸς Πατησίων 11Β, εἰς Ἀθήνας, εἴτε πρὸς τὸ
Γραφεῖον τῆς «Φύσεως».

✻ Ἐν Ἀθήναις ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου ✻